

Ana-Cristina Popescu

Babilonie

Editura InfoRap Art

Ana-Cristina Popescu

Babilonie

Editura InfoRapArt

Galați - 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Popescu, Ana-Cristina

Babilonie / Ana-Cristina Popescu. - Galați: Editura InfoRapArt,
2018

ISBN 978-606-8725-98-7

Tipar executat la Tipografia OPANIS
Tel. 027837844; 0743901318
www.tipografieopanis.ro

Tehnoredactare: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2018

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

Editura InfoRapArt

Motto: O scânteie ce aprinde un ocean înghețat e dragostea.

Cămașa de urzici și lebăda albă

Personajele:

Laie Corlan - Bunicul

Ovidiu - Tata

Magda - Mama

Copiii: Luca, Riza, Vlad, Ghiță – Grasu, Sonia, Tică.

Nu-mi aduc aminte - Unchiul

Lola - Femeia de moravuri ușoare

Relu Bastârcă - Pușcăriașul

N.N. - Poștașul

Maria – Vânzătoarea de înghețată

Didi – Amanta tatălui

Bodyguardul X

Figuranți

Actul I

Decorul: O cameră de zi. În cameră se află un birou pe care este instalat un computer, o masă, două scaune, o canapea, un dulap.

Secena I

(Bunicul așezat la masă studiază ziarul. Luca în alt colț al camerei se joacă pe computer. Tică stă pe podea și desenează.)

Bunicul Laie: Ne mărește pensia începând cu 1 iulie, cu 10 %. Au luat și ei o decizie bună. S-au mai gândit și la noi, pensionarii. Eu, de bine, de rău, trăiesc pe lângă ceilalți membrii ai familiei, dar ce se fac pensionarii ce trăiesc singuri? Cum se descurcă aceștia? Acum e cald, e început de iunie. Tot mai este cum mai este. La iarnă, ce se fac ei la iarnă când toată pensia se duce pe încălzire și un pumn de medicamente în cazul fericit? Ce să se facă? Vor

închide ochii și vor visa că mănâncă, iar când visul va ajunge la final, vor veni vecinii cu popa să-i ducă la groapă. (Se aude telefonul care sună.) Luca, sună telefonul!

Luca: Nu pot să răspund, bunicule! Sunt în misiune.

Bunicul Laie: Ce misiune? Copiii din ziua de astăzi numai pe calculator știu să se joce. Dar ce copil? Mai un an și ajunge la vârsta majoratului și nu are un scop în viață. (Răspunde la telefon.) Alo! ... Da, familia Corlan. ... Cu Riza? ... Riza nu este acasă. Cine o caută? ... Relu? Care Relu? ... Relu Bastârcă? Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. ... Nu este nevoie să cunosc pe nimeni, doar să-i transmit Rizei să vină la locul stabilit? ... Cum adică loc stabilit? Cine te crezi dumneata? ... Riza e majoră? Și ce-i dacă-i majoră? (Depărtează receptorul telefonului de ureche, pe urmă îl așază în furcă.) A închis. Poftim! Cu cine umblă Riza! Trebuie să-mi sun fiul și să-l anunț. (Formează un număr.) Alo! ... Nu poți să vorbești? De ce? Ești într-o ședință? ... Nicio ședință. Dar ce e zgomotul ce se aude? Par a fi glasuri de oameni. ... Ești la miting? Ce miting? ... Ai rămas fără loc de muncă? (Depărtează receptorul telefonului de ureche, pe urmă îl așază în furcă.) A închis. Nu are el timp de Riza. Dar când a avut timp? A crescut mai mult cu mine, la fel ca Luca, Vlad, Grasu, Sonia și amărâțul ăsta de Tică.

Tică: Mi-am auzit numele.

Bunicul Laie: Desenează, Tică, desenează!

Tică: Am desenat-o pe mama. (Arată o colă de hârtie bunicului, o coală pe care a desenat o femeie fără chip.)

Bunicul Laie: Fă-i și ochi, nas, gură!

Tică: Nu pot. Nu mi-o mai amintesc. Când m-a abandonat eram mic, tare mic. (Începe să decupeze femeia desenată pe hârtie.)

Bunicul Laie: Aveai doi ani când te-a luat nora mea în plasament. Ești ceva neam cu ea din câte am înțeles. Partea pozitivă este că mai aduci și tu un ban în casă, altfel nu cred că se încurca nora mea să crească un copil cu cerințe speciale. De fapt nu ea te-a crescut. Ea bate Austria. Eu am fost cel care v-a ascultat

râsul și plânsul. (Tică rupe femeia decupată.) De ce ai rupt portretul?

Tică: E rea. E o femeie rea.

Bunicul Laie: Era un portret desenat pe o hârtie.

Tică: Nu. Era ea, ea din hârtie. E rea, foarte rea. Ea nu mă iubește. (Se ridică și aleargă spre bunic și-l ia în brațe.) Tu, doar tu, mă iubești, bunicule Laie! (Bunicul îl mângâie pe cap.)

Bunicul Laie: Firește că te iubesc. Acum mergi și mai desenează, că eu trebuie să mă interesez pe unde umblă Riza și cu cine. (Tică se depărtează de bătrân și aleargă la desenele lui.)

Tică: Nu. Nici tu nu mă iubești. Sunt singur. O să-mi fac o mamă de hârtie. Nu, nu vreau o mamă. Mamele sunt rele.

Bunicul Laie: Mama e cea mai bună ființă. E însăși dragostea. Tu ai avut ghinion.

Tică: Nu, nu vreau o mamă de hârtie. O să-mi fac o prietenă.

Luca: Am câștigat!

Bunicul Laie: Închide computerul acela și vino cu mine în oraș să o căutăm pe Riza! Nici la școală nu ai mers astăzi. Nu știi cum mai termini tu studiile liceale, dacă tot absentezi.

Luca: Nu am timp bunicule, nici de Riza, nici de școală. Încep o altă misiune. Sunt colegi ce joacă de 48 de ore, iar eu sunt cu mult în urma lor.

Bunicul Laie: Trebuie să rezolvăm și problema ta când se va întoarce nora din Austria.

Luca: Am prieteni care au terminat o facultate și acum fac taximetrie în oraș. Ce nevoie am de școală? Pot să fac bani și altfel.

Bunicul Laie: Cea mai mare bogăție a omului este educația, nu banul. Prietenii tăi care au terminat o facultate și nu profesază, au fost sprijiniți de familie, așa cum vă sprijinim și noi, eu, tatăl tău și mama ta, pe tine și pe frații tăi. Cine studiază din dorința de a cunoaște, de a cerceta, nu pășește înapoi. Chiar dacă mai cade, mai alunecă, se ridică și pășește mai sus și tot mai sus, spre vârful

muntelui. Se agață de arbori, de stânci și tot se înalță până ce va atinge cu sufletul răsăritul roșiatic al soarelui.

Luca (începând un nou nivel în jocul on-line): Nu-mi pasă. Pot să atingă ce vor. Eu mă simt bine în lumea mea.

Bunicul Laie: Ce lume? Nici nu știi cine sunt colegii tăi sau prietenii, după cum îi numești, din jocurile pe computer. E totul fals în lumea ta. E ca și cum eu aș sta pe o bancă și aș visa că sunt un rege căruia toată lumea i se închină.

Luca: Nu înțelegi nimic. Ești depășit de situație.

Bunicul Laie: Depășit de situație? Depășit de situație când te sfătuiesc să-ți faci un rost în viață, că mâine-poimâine, rămâi singur și atunci ce te faci?

Luca: Ai de gând să pleci și tu prin Austria ca mama?

Bunicul Laie: Eu nu la Austria fac referire, ci la lumea celor mulți.

Luca: Cei mulți pot să mai aștepte.

Bunicul Laie: Toate le iei în răs. Pot să intervină și neputințele, iar tu să fii cel care trebuie să le facă față.

Luca: Din câte știu eu, ai o pensie care o să fie și mărită. Parcă în urmă cu un an, ți-au tăiat-o? Așa te plângeai.

Bunicul Laie: A tăiat-o. Acum o mărește. Nu eu sunt important, ci tu, cel care are un viitor în față.

Luca: Nu mă interesează nici școala, nici să mă angajez undeva pentru a aștepta o brumă de bani la sfârșit de lună care să nu-mi ajungă nici trei zile într-un club.

Bunicul Laie: Nu?

Luca: Nu.

Bunicul Laie: Și cum o să trăiești?

Luca: Mă descurc.

Bunicul Laie: Cum?

Luca: Pentru ce face mama Austria?

Bunicul Laie: Pentru voi.

Luca: Vezi! Foarte bine ai spus. Pentru noi.

Bunicul Laie: Ca să nu vă lipsească nimic.

Luca: E bine.

Bunicul Laie: Ca să vă trimită la școală pentru a nu ajunge să ștergeți și voi la fund moși și babe printre străini.

Luca: Greșit. Eu nu mă duc slugă nicăieri.

Bunicul Laie: Școală nu, serviciu nu, slugă nu. Din ce o să trăiești?

Luca: Am o mamă bună. Ea mi-a arătat că banul ține loc de tot ceea ce am nevoie, până și de dragoste părintească.

Bunicul Laie: Ești din ce în ce mai obraznic.

Luca: Eu? Obraznic? Eram mic și îmi doream ca mama să fie lângă mine, dar ea era departe. Îmi aducea de două ori pe an tot ce nu aveau colegii mei la școală. Poate că pe atunci nu-mi doream decât o mamă lângă mine, dar mai târziu am început să iubesc luxul, telefoane mobile, laptop, haine de firmă, o mașină ce mă așteaptă s-o conduc când voi fi major.

Bunicul Laie: La un moment dat mama ta nu va mai putea să te ajute. Ce te vei face atunci?

Luca: Nu m-am gândit încă. Eu trăiesc în prezent, nu în viitor.

Bunicul Laie: Acum faci pe filosoful.

Luca: Sunt vorbele tale. Nu așa-i spui mereu unchiului *Nu-mi aduc aminte* ce se pierde ba în trecut, ba își face planuri mărețe.

Bunicul Laie: Ți-ai mai poreclit și unchiul. L-ai poreclit pe fratele meu care numai pe noi ne mai are?

Luca: El singur s-a poreclit.

Bunicul Laie: Până la urmă o să-i spun Magdei când vine din Austria să discute cu tine.

Luca: Nu prea văd ce am putea discuta. Ne-am înstrăinat tot mai mult.

Bunicul Laie: Din ce în ce tot mai obraznic.

Luca (nervos, lovind cu pumnii tastatura și izbind cu mausul de perete): Am pierdut. Așa-mi trebuie când stau la povești, în loc să mă concentrez asupra jocului.

Bunicul Laie: Sparge! Rupe tot! Tu ai bani. Îți permiți să distrugi. Uite ce fac jocurile din tine!

Luca: E mai bine că mi-am descărcat mânia pe dispozitive și perete.

Bunicul Laie: Că, altfel, pe cine loveai?

Luca: Pe cine-mi stătea în cale. Cred că pe Trică.

Bunicul Laie: Ce ți-a făcut amărâtul ăsta?

Luca: Tocmai că nu face nimic. Încercam să-l bag și eu în seamă. Dacă tot am pierdut jocul poate o să-i caut o prietenă virtuală. Așa renunță la chipurile de pe hârtie.

Bunicul Laie: Te rog să nu-ți bați joc de el, căci este bolnav.

Luca: Cum să-mi bat joc de el, dacă îi caut o prietenă?

Bunicul Laie: O prietenă virtuală?

Luca: Da, o prietenă virtuală.

Bunicul Laie: Ești un copil în a cărui educație am dat greș.

Luca: Numai eu sunt o greșeală la nivel educativ? Riza de când e majoră a cam uitat că are casă. Vine mai mult în vizită. Ziua bântuie prin mall – uri, iar noaptea prin cluburi. Vlad e plin de fițe, mai rău ca o fată, iar Grasu a făcut din pânțece un altar de închinăciune. Sonia e precum numele ei, n-o mai scoți din biserică. Poate de mâine o să fie la vreo mănăstire.

Bunicul Laie: Și câtă dragoste am pus în educația fiecăruia! Am greșit. Cred că undeva s-a strecurat o greșeală.

Luca (aparte): Da.

Bunicul Laie: Da. Eu o să plec în oraș să o caut pe Riza. Să ai grijă de Tică!

Luca: O să-i caut o prietenă pe chat.

Bunicul Laie: Vezi, vezi! Am plecat. Să aveți grijă!

(Nici nu reușește să părăsească camera, Laie, că își face prezența unchiul *Nu-mi aduc aminte.*)

Nu-mi aduc aminte: Laie! Laie!

Laie: Sunt aici. De ce strigi? Ce s-a întâmplat?

Nu-mi aduc aminte: Nu-mi aduc aminte.

Laie: Până îți amintești o să mă duc până-n oraș.

Nu-mi aduc aminte: Nu! Nu te du, Laie! Nu te du!

Laie: De ce să nu mă duc?

Nu-mi aduc aminte: Nu-mi aduc aminte.

Laie: Atunci mai bine mă duc să văd ce te-a îngrozit așa de rău.

Nu-mi aduc aminte: Nu! Mi-am amintit.

Laie: Ce?

Nu-mi aduc aminte: Nu-mi aduc aminte. A fost un moment de amintire, dar nu-mi mai aduc aminte.

Laie: Mai bine plec.

Nu-mi aduc aminte: Stai! E prăpăd!

Laie: Ce prăpăd?

Nu-mi aduc aminte (respirând agitat): Bătaie. Foc. Țipete.

Laie (nedumerit): Nu mai înțeleg nimic.

Luca (care între timp și-a reînceput jocul montând dispozitivele agresate): Nu-și aduce aminte. Ce e de înțeles?

Nu-mi aduc aminte: E omor!

Laie: Ce omor?

Nu-mi aduc aminte: E omor la fabrică. Au venit jandarmii să-i bată pe angajații revoltați, că au fost concediați. Au falimentat și *Fabrica de hârtie*.

Tică: Hârtie. Mai vreau hârtie. Am nevoie de cât mai multă hârtie. Bunicule, eu o să-mi construiesc un munte de hârtie. Și o să mă urc pe munte. Te primesc și pe tine, bunicule, pe muntele meu.

Nu-mi aduc aminte: Sărmanul.

Laie: Fiul meu! Trebuie să plec la fabrică.

Nu-mi aduc aminte: Ce să faci la fabrică?

Laie: Ovidiu e acolo. Îmi spunea de un miting.

Nu-mi aduc aminte: Doamne apără și păzește! A intervenit și SMURD – ul.

Laie: Nu mai e timp de pierdut. Am plecat.

(Nici nu reușește să părăsească camera, Laie, că un grup de muncitori îl aduc pe brațe pe Ovidiu acasă și îl așază pe canapea.)

Laie: Ovidiu! (Muncitorii se retrag în timp ce Laie aleargă lângă canapea.)

Ovidiu: Nu am nimic. Probabil, o coastă ruptă, dar așa s-au gândit să mă aducă acasă după ce i-am susținut.

Laie: Dar tu erai șef acolo?

Ovidiu: Eram. Eram și eu un angajat. Acum nu mai sunt. O să fie nevoie să-mi caut un nou loc de muncă. (Încearcă să se ridice, dar cade la loc.) Au! Cred că am o coastă ruptă.

Laie: Poate ar fi bine să te vadă un doctor.

Ovidiu: N-am nevoie de doctor. Am nevoie de un alt serviciu. Ziarele! Ziarele tale ce spun?

Luca: Că se mărește pensia.

Nu-mi aduc aminte: Se mărește pensia? De când?

Luca: Nu e nevoie să cunoașteți data, până mâine ați uitat-o.

Laie: Eu zic să te ajut să mergi în dormitor. Acolo e liniște. Îți dau și ziarul să-l studiezi.

Ovidiu: Ai dreptate. Poate mi-ar prinde bine puțină liniște.

(Laie îl ajută pe Ovidiu să se ridice și să meargă.)

Ovidiu (în timp ce se deplasa): Ai avut puține ore astăzi, Luca?

Laie: Nu a avut ore deloc.

Ovidiu: I-a lăsat liberi. Nu se mai face școală cum se făcea odată.

Laie: Nu a avut deloc ore, pentru că nu a vrut Luca să meargă la școală.

Ovidiu: E adevărat, Luca?

Luca: E adevărat.

Ovidiu: Te-ai simțit rău sau de ce nu ai mers la școală?

Luca: Da, m-a durut capul. Cred că am răcit.

Ovidiu: Ar fi bine să stai și tu în pat în camera ta.

Laie: Hai să mergem noi în dormitor, căci mă ocup eu și de Luca.

Ovidiu: Da, să mergem! (Trecând pe lângă masă.) Ziarul!

Laie (apucând ziarul): Da, ziarul.

(Cei doi părăsesc camera. Luca își vede de jocul lui, Tică de desenul lui, iar *Nu-mi aduc aminte* a scos din dulap o tablă de șah. Laie revine după câteva momente.)

Laie: S-a liniștit. Cred că nu mai mă duc după Riza. Ovidiu nu se simte prea bine. O să vină, ea, Riza, acasă.

Nu-mi aduc aminte: Hai să facem o partidă de șah!

Laie: Nu mă pot concentra. Rămâne pe altă dată.

Nu-mi aduc aminte: Acum! E timpul să mai câștig și eu!

Laie: Bine. Hai să-ți fac pe plac!

(Laie și Nu-mi aduc aminte încep să joace șaj.)

Nu-mi aduc aminte: Așa este și viața omului, o tablă de șah. Inițial ești un simplu pion, pe urmă, cu răbdare, te transformi. Poți deveni o tură, poți alerga ca un cal sau poți să fii nebun. Da, un nebun neînțeles de nimeni, un nebun pe care dacă-l întrebi cum îl cheamă sau unde locuiește îți răspunde printr-o strângere de umeri. La final ești rege, un rege singur, fără regină, pe o tablă de șah. Singur, singur într-o lume oarbă, o lume care nu duce nicăieri. Ești înconjurat de umbre, umbre care vor să muște din tine, să te doboare, să râdă că ai trăit o viață care nu a dus nicăieri, că ai greșit trenul și în loc să ajungi la București, ai ajuns la Timișoara.

Laie: Șah-mat.

Nu-mi aduc aminte: Nici nu-mi mai aduc aminte când am rămas numai cu regele pe tabla de șah.

Luca: Victorie! Am mai trecut încă un nivel.

Tică: Hârtie, mai vreau hârtie. (Se duce la dulap să își ia hârtie, pe urmă se întoarce la locul lui de joacă. Bătrânii rearanjează piesele pe tabla de șah.)

Nu-mi aduc aminte: Mută!

Laie (mutând): E rândul tău.

Nu-mi aduc aminte: Mereu erai primul. Primul ai venit pe lume, primul la joacă, primul la carte, primul la strâns fetele în brațe, primul la însurătoare, primul la jocul de șah.

Laie: Dacă doreai să începi tu jocul, te lăsam pe tine. Ți-am spus. Am jucat astăzi șah, ca să îți fac plăcere.

Nu-mi aduc aminte: Am pierdut, prin urmare, corect este ca să fii primul care începe jocul.

(Cei doi joacă capturându-și piese reciproc.)

Laie: Ai greșit iarăși.

Nu-mi aduc aminte: Încercam să-mi amintesc ceva. Da, ceva din copilărie. Eram mereu ultimul. Aproape că mă târam. Ce obsesie! Îți amintești?

Laie: Ce să îmi amintesc?

Nu-mi aduc aminte: Când a plouat mult și pe jos era plin de râme, râme mari, râme mici. Erau atât de hidoase, iar mie mi s-a făcut frică și am început să plâng. Eram ferecat în mijlocul unei bălți înconjurată de râme ce se târau și plângeam. Tu strigai la mine să ies din apă și să intru în casă, iar eu plângeam și spuneam că nu pot. Mi-era teamă că râmele ce săgetează pământul mă pot săgeta și pe mine.

Laie: Ai pierdut din nou. Șah-mat.

Nu-mi aduc aminte: Mereu pierd. Să mai jucăm încă o dată!

Laie: Dacă amesteci râmele cu piesele de șah, o să rămâi din nou blocat pe tablă.

Nu-mi aduc aminte (aranjând piesele pentru un nou joc): Blocat într-o baltă.

Laie: Te-am scos eu din baltă atunci.

Nu-mi aduc aminte: Și eu mă trăgeam înapoi până ce ai început să mă târăști printre râme în timp ce eu țipam ca din gură de șarpe.

Laie: Nu știu ce ai avut cu râmele?

Nu-mi aduc aminte: Și acum am ceva cu ele. Am ajuns să mă târăsc asemenea lor prin viață, atâta doar că ele pot săgeta solul, iar eu nu pot să înaintez pe drum drept. Mereu mă rătăcesc, uit ceva.

Laie: Începe tu jocul acesta!

Nu-mi aduc aminte: Mă lași pe mine să încep?

Laie: Te rog.

Nu-mi aduc aminte (făcând prima mișcare pe tabla de șah): Acum e rândul tău.

Laie: Da.

Nu-mi aduc aminte: Îți amintești când am ascuns iepurașul acela în casă?

Laie: Îmi amintesc.

Nu-mi aduc aminte: Era așa de fricos. Într-o zi a scăpat din locul unde l-am închis și a fugit în dulapul ce era deschis. A distrus toate poalele buneii.

Laie: Și de ce muștruluiială ai avut parte!

Nu-mi aduc aminte: Mi-era atât de frică, încât m-am ghemuit într-un colț și am început să țip. Tu erai foarte curajos. Tu nu plângeai, nu țipai niciodată. Ba da. Îmi amintesc. Te-am văzut cum te-ai ascuns, ca să plângi în singurătate. Erai tare orgolios.

Laie: Mută!

Nu-mi aduc aminte: Mă gândesc.

Laie: La jocul de șah sau la cât de orgolios eram eu în copilărie?

Nu-mi aduc aminte: La ambele. Mă ajută.

Laie: Cum să te ajute amintirile copilăriei la joc?

Nu-mi aduc aminte: Mă ajută să mă concentrez. Încerc să-mi amintesc și să găsesc soluții, să găsesc o strategie de a ieși învingător din labirintul acesta de piese, dar nu cred că o să reușesc. Tu mereu ai câștigat. Tu erai vânătorul și eu rața prinsă în capcană.

Laie: Nu mai dramatiza și mută!

Nu-mi aduc aminte: Am mutat.

Laie: Perfect! Acum este rândul meu.

Nu-mi aduc aminte: Îți amintești când am eliberat porumbeii ce i-ai prins tu cu plasa?

Laie: Îmi amintesc.

Nu-mi aduc aminte: Să știi că nu i-am eliberat pe toți. Pe unul dintre ei l-am ascuns în podul casei, într-o lada. L-am hrănit până ce a început să se îngrășe, pe urmă am vrut să-i dau drumul, dar porumbelul a devenit dintr-o dată dezorientat. A zburat puțin, pe urmă s-a întors în lada lui din care, de această dată, putea să evadeze oricând. Nu a evadat. Aștepta să-l hrănesc în continuare. A uitat ce frumoasă e libertatea. La un moment dat am uitat să-l mai hrănesc și a murit.

Laie: Ai pierdut iarăși.

Nu-mi aduc aminte: E ceva obișniut. Eu mereu pierd.

Tică (rupând hârtiile pe care a desenat câțiva munți): Nu mai vreau! Eu nu pot să plec nicăieri.

Laie: Ce este Tică?

Tică: Pe mine nu mă înțelege nimeni, nu mă iubește nimeni.

Laie: Cum poți să spui acest lucru? Eu te înțeleg și te iubesc. Îți aduc un ceai?

Tică: Da.

Laie: Uite! Stai la masă lângă unchiul tău până ce îți aduc ceaiul.

Nu-mi aduc aminte: Să strâng jocul?

Laie: Te rog!

(Tică se așază pe un scaun la masă, *Nu-mi aduc aminte* strânge jocul și îl pune în dulap. Laie se duce să aducă un ceai.)

Laie: Gata ceaiul. Să vă servesc! Le pune ceai celor doi și își toarnă și el.

Luca: Pe mine m-ați uitat, ca de obicei.

Laie: Nu doream să te deranjăm din misiune și să mai spargi ceva.

Luca: Ce ironic! O să-mi iau singur un ceai. (Se ridică de la birou și își toarnă o cană de ceai.)

Laie: Acum nu mai pierzi jocul?

Luca: Am ajuns într-un loc unde puteam să mă odihnesc puțin.

Laie: Să te odihnești?

Luca: Am ajuns într-o tavernă unde am cumpărat ceva, ca să mă pot odihni.

Laie: Să înțeleg că tu te consideri un personaj al jocului?

Luca: Cam așa ceva.

Laie: Doamne apără și păzește! Mai bine pune mâna pe o carte, ca să trăiești alături de personaje, de lumea lor, nu să fii tu însuși ceva fictiv.

Luca: Oricum tu nu înțelegi câtă creativitate e într-un joc.

Laie: Înțeleg. Te crezi fătul cel frumos, dar în realitate poți să fii un zmeu.

Luca: Poți să fii unul ca Tică care evadează într-o lume mai bună.

Tică: De ce ca mine?

Laie: Pentru că ești mai înțelept decât el.

Tică (fericit): Eu sunt mai înțelept decât Luca.

Luca (către bunicul Laie): Tu te auzi ce spui? Tică mai înțelept decât mine?

Laie: Mă aud. Măcar Tică este bolnav, dar tu ești un om sănătos. Ce nevoie ai să evadezi într-o lume imaginară? Fă-ți lumea în care trăiești mai bună. Întreabă-te ce ți-ar plăcea să faci în viață. Construiește palate în realitate, nu virtual!

Luca: În realitate, virtual, e la fel.

Laie: Nu e la fel. După ce mori rămâne ceva în urma ta, ceva care să-ți poarte numele mai departe. Dacă îți faci palate doar în vis te-ai șters ca una din miliardele de frunze toamna.

Luca (râzând): Acum sunt o frunză.

Laie: O frunză care nu știe să profite de vară, de verdeață, de tinerețe.

Luca (ironic): O, știu! Și încă cât de mult știi!

Laie: Nu știi nimic. Încă nu ești suficient de matur.

Luca: O să ajung la maturitate când o să îngălbenesc sau niciodată. Poate eu sunt o frunză ce nu se coace. Dar ce spun? Frunzele nu se coc. Fructele, legumele se coc.

Laie (supărat): Suficient! (Îi închide computerul.)

Luca (revolatat): Ce-ai făcut bunicule? Dacă eram în bătălie, acum eram mort. Norocul că mă odihneam.

Laie: Și-o să te mai odihnești, căci nu mai te las să deschizi computerul.

Luca: Ba, bine că nu.

Laie: Firește că nu.

Luca (deschizând iarăși computerul): Ce prostie! Sper să nu-ți treacă prin cap să-l închizi din nou, căci o să te spun mamei că ai stricat computerul.

Laie (supărat): O să vorbesc eu cu mama ta.

Luca (indiferent): Vorbește! Te-am oprit eu să nu vorbești?

Laie: Prea multe v-am permis, că mi-a fost prea drag de voi.

Luca: Din nou recurgi la șantajul emoțional.

Laie (împăciuitor): De ce nu înțelegi că jocurile acelea nu duc la nimic bun?

Luca: Jocurile sunt singura bucurie ce mi-a rămas.

Nu-mi aduc aminte: Vorbești de parcă ai fi ajuns la finalul vieții și călăul te-a întrebat care ți-e ultima dorință.

Laie (către Nu-mi aduc aminte): L-ai auzit?

Nu-mi aduc aminte: L-am auzit.

Luca: Dacă mă lăsați în pace să mă joc, nu vă deranjez cu nimic.

Laie: Trebuie să rezolvăm cumva problema ta.

Nu-mi aduc aminte: Poate și eu aș fi fost asemenea lui Luca, dacă ar fi existat computere în copilăria și tinerețea mea. Părinții își revărsau dragostea aspra lui Laie, fetele trăgeau tot spre Laie, de căsătorie reușită cu mulți urmași tot Laie a avut parte, până și banii tot spre Laie au tras și trag.

Laie: Nu te mai compătimi atât de mult. Mulțumește lui Dumnezeu că nu ești singur. Eu sunt mereu alături de tine. Te bucuri de dragostea mea și a familiei mele.

Nu-mi aduc aminte: Atunci eu de ce mă simt singur? De ce nu-mi găsesc locul? De ce uit unele lucruri? De ce refuz să-mi aduc aminte?

(În casă își face simțită prezența Vlad.)

Vlad: Ce este aici, ședință de familie?

Laie: Salută-l pe unchiul tău!

Vlad: Sărut-mâna!

Nu-mi aduc aminte: Să crești mare!

Vlad: Sunt mare.

Laie (către Vlad): Nu fii obraznic!

Vlad: Îmi trebuie alt tricou pentru meciul de fotbal.

Laie: Cum a fost la școală?

Vlad: Nu am stat la școală decât două ore. Am avut antrenament pentru marele meci cu seniorii.

Laie: Și tu te-ai lepădat astăzi de școală ca și Luca?

Vlad: Am tot fost la școală.

Laie: Fiecare oră petrecută la școală își are rostul ei.

Vlad: Predicile sunt bune pentru Sonia. Și așa nu se mai dezlipsește de biserică. Astăzi în loc să meargă la școală s-a dus să ajute la curățenie în biserică.

Laie: Și Sonia?

Vlad: Da. Nici Sonia nu a fost la școală astăzi.

Laie: Dar fratele tău geamăn?

Vlad (râzând): Cine? Grasu? Tocilarul acela? A rămas la școală. Bine că nu semănăm nici fizic, nici moral.

Laie: Cred că a terminat și el orele.

Vlad: Le-a terminat, dar întârzie. I-a făcut pe drum o înghețată cu ochiul, și-a însușit-o, pe urmă a ancorat pe o bancă cu ea la umbră să o savureze cu dragoste.

Laie: Ai grijă cum vorbești de fratele tău!

Vlad: Cum să vorbesc?

Nu-mi aduc aminte: Dragostea de frate.

Vlad: Îmi trebuie urgent un alt tricou de firmă, bunicule!

Laie: Eu când eram la școală primeam un rând de haine la început de an școlar. Părinții tăi tot la fel au primit, o uniformă care, dacă mai era bună și anul următor, era din nou îmbrăcată.

Vlad: Erau alte timpuri.

Laie: Timpurile și le mai face și omul.

Vlad: Cred că o să vorbesc cu mama despre tricou. Să-mi trimită niște bani personal.

Laie (către Vlad): Ia loc pe canapea, ca să-ți arăt ceva.

Vlad: Bine.

(Laie caută ceva în dulap, pe urmă se duce spre canapea și-i arată un album lui Vlad.)

Laie: E un album de familie. Acesta sunt eu la școală. Acesta este tatăl tău. Privește și tu cum erau îmbrăcați copiii! Recunoșteai

imediat un elev. Acum nu mai știi dacă copilul merge la școală sau la bălci.

Vlad: Bătrânii au ceva cu pozele. Ieri am fost la cel mai bun prieten acasă și bunica lui ne-a arătat poze. Noi muream de plictiseală, însă pentru ea faptul că noi vedeam pozele era un eveniment deosebit. Parcă își prezenta viața. Zâmbea, ne arăta câte o poză împreună cu o poveste chinuitor de lungă pentru noi.

Laie: Chiar își povestea viața și era fericită, că are cine să o asculte.

Vlad: Dacă ar fi aflat ce ascultători interesați de poveste avea, ar fi abandonat filmul.

Laie: Problema este că voi, tinerii, de astăzi nu mai aveți răbdare. Dacă ați avea răbdare, ați descoperi atâtea lucruri minunate și acolo unde credeți că nu e nimic.

Vlad: Mă duc să dau un telefon mamei. Ia de aici pozele acestea! Erați îmbrăcați ridicol. Mie chiar îmi trebuie un tricou de firmă pentru meci.

Laie: O să-ți dau eu bani pentru tricou.

Vlad: Și pentru o petrecere cu prietenii?

Laie: Cât costă o petrecere cu prietenii?

Vlad: Mult, foarte mult. Mie îmi place să arunc cu banii, să mă distrez. Banul e marea mea iubire. Poți cumpăra totul cu bani.

Laie: Aici te înșeli. Dragostea nu se cumpără cu bani.

Vlad: Nu mă înșel. Până și dragostea are prețul ei.

Laie: Dragostea nu are preț.

Luca: Dă-i! Lovește-l! Nu se poate, iar am pierdut.

(Luca nervos lovește iarăși tastatura.)

Laie: Iarăși.

Vlad: Vă las să continuați ședința. Am o întâlnire.

Laie: Nu mănânci?

Vlad: Nu am timp. Pe drum o s-o sun și pe mama să-mi trimită niște bani. Am plecat.

Nu-mi aduc aminte: Mă duc și eu spre casă.

Laie: Te însoțesc. Poate dau pe drum și de Riza. Abia de-i mai văd ochii fetei. Trece doar în vizită pe acasă.

(Vlad, Nu-mi aduc aminte și Laie părăsesc camera.)

Secena II

(Luca se apropie de Tică cu o tabletă.)

Luca: Ce faci Tică?

Tică: Am băut ceai.

Luca: Nu vrei să îți caut o prietenă?

Tică: O prietenă?

Luca: Da, o prietenă.

Tică (ridicându-se de la masă): Nu, nu, nu vreau o prietenă.

Luca: De ce?

Tică: Pe mine nu mă iubește nimeni.

Luca: N-ai căutat unde trebuie. O să căutăm împreună o fată trăznet.

Tică (încântat): O fată frumoasă!

Luca: Care să te iubească.

Tică (fericit): Să mă iubească.

Luca: Să ne așezăm pe canapea și să căutăm o fată utilizând tableta.

Tică: Cum să căutăm o fată cu tableta?

Luca: Pe chat.

Tică: Nu înțeleg.

Luca: O să înțelegi.

(Cei doi se așază pe canapea. Luca deschide tableta și îi arată lui Tică imaginea mai multor fete.)

Luca: Ce zici de blonda aceasta?

Tică: Nu-mi plac blondele.

Luca: Poate bruneta aceasta îți place. Uite ce ochi frumoși are!

Tică: Fete cu părul roșu nu există?

Luca: Roșcate? Firește că există. De când îți plac roșcatele?

Tică: Mie îmi place culoarea roșie.

Luca: Am găsit.

Tică: Unde?

Luca: Ce zici de roșcata aceasta?

Tică: E frumoasă.

Luca: Perfect. O să vorbim cu ea.

Tică: Ce să vorbim cu ea?

Luca: Să o întrebăm, dacă e liberă, cum o cheamă, ce face, ce-i place.

Tică: Întreb-o dacă vrea să vină la mine, să ne jucăm.

Luca: Nu pot să o întreb direct așa ceva.

Tică: Dacă nu vrea să vină la mine, nu mă iubește.

Luca: Cu o fată trebuie să te porți delicat, așa cum te porți cu o floare. Pe o floare o uzi și aștepti cu răbdare să crească.

Tică: Eu acum vreau. Altfel mă întorc la desenele mele pe hârtie.

Luca: Să încercăm.

Tică: Ai întreb-o?

Luca: Da.

Tică: A răspuns?

Luca: Acum răspunde.

Tică: Ce?

Luca: A răspuns.

Tică: Ce a răspuns?

Luca: Dorește să te cunoască. În zece minute e aici.

Tică: Întreb-o cum o cheamă?

Luca: A spus că o cheamă Lola.

Tică: Lola. O să vină Lola la mine.

Luca: Sper doar că bunicul Laie o să întârzie cât mai mult în oraș.

Tică (ridicându-se de pe canapea și alergând, dansând prin cameră) Sunt fericit! Vine Lola! Lola mă iubește! Doamne, ce fericit sunt! Lola! Lola! Lola! (Se așază pe jos printre hârtiile lui.) O s-o desenez pe Lola. Lola!

Lola: Cine mă strigă?

Luca: Pofțiți, domnișoară!

Lola: Ce domnișoara? Eu am venit la lucru. Aveți nevoie de serviciile mele. Doriți să vă simțiți bărbat?

Luca: Nu eu, el (arătând spre Tică).

Lola: Înțeleg. În cazul lui tariful o să fie dublu.

Luca: Nu contează. Important este ca tu să-l faci să se simtă iubit.

Loala: 500 de lei.

Luca: Cât?

Lola: Ce credeai? Că vin gratis?

Luca: Nu credeam nimic. (Se duce până la dulap și se întoarce.)
Poftim banii!

Lola (către Luca): Pentru tine, frumosule, e doar 200 de lei.

Luca: Eu pot să-mi găsesc o femeie, fără să-i ofer nimic în schimb.

Lola: Zgârcit mai ești.

Luca: Eu mă retrag într-o altă cameră. Să-l faci pe Tică fericit!

Lola: Nicio grija!

(Lola se apropie de Tică.)

Lola (toată un zâmbet): Ce desenezi aici?

Tică: Pe Lola.

Lola: Pe mine? Ce grasă m-ai făcut!

Tică: Te rog să nu te iei de Lola mea.

Lola: Dar eu sunt Lola. (Încearcă să se apropie de Tică și să-l atingă, dar acesta se ridică și fuge spre canapea.)

Tică: Tu nu ești Lola. Tu vrei să o furi pe Lola mea, să-i iei locul. (Se așază pe canapea.)

Lola: N-ai înțeles. Eu sunt Lola pe care o aștepți. (Se duce lângă Tică pe canapea încercând să-l mângâie.)

Tică: Lasă-mă!

Lola: Pe tine nu te-a mângâiat nimeni niciodată?

Tică: Nu.

Lola: Și nu ți-ar plăcea să fii mângâiat?

Tică: Ba da.

Lola: Vezi că ți-ar plăcea.

Tică (încercând să scape de Lola): Dar nu așa.

Lola: Dar cum?

Tică: Nu știu. Altfel.

Lola (aparte): Trebuia să-i cer mai mulți bani. Tontul acesta mă scoate din sărite.

Tică (eliberat): Poate ai vrea să vezi desenele mele?

Lola (mergând după Tică prin cameră): De ce desenele tale? Eu vreau să te văd pe tine. Să te ating, să te simt, să te mângâi, să te sărut. Spune-mi! Ai sărutat vreodată o femeie?

Tică: Să sărut o femeie? Cum să sărut o femeie?

Lola: Îți arăt eu. O iei în brațe. (Îl ia în brațe pe Tică în timp ce acesta se zbate.) O privești în ochi.

Tică: Nu vreau.

Lola: Pe urmă o săruți.

(În cameră apare Laie.)

Laie: Ce se întâmplă aici? Tică!

(Tică speriat, bucuros că a scăpat din brațele Lolei fugе la foile lui pe jos.)

Lola: Nu se întâmplă nimic.

Laie: Cum nimic. Aproape că-l omorai.

Lola (râzând): Ei, îl omoram! Îl făceam și eu să se simtă bărbat. Pentru asta am fost plătită.

Laie: Plătită?

Lola: Da, plătită.

Laie: Cine te-a plătit?

Lola: Un puști. Știu eu. Dacă tot nu s-a consumat amorul și banii au fost încasați poate vrei să te fac pe tine fericit.

Laie: Nerușinată!

Lola (râzând): Nu știi ce pierzi. Pa! Permite-ți-mi să mă retrag!

Laie: Du-te! (Către Tică) Ești bine?

Tică (arătând un desen): Ea e Lola mea, nu femeia aceea.

Laie: Da, Tică, desenul e dragostea ta.

Tică: Uite ce frumoasă e! Nu-i așa că e frumoasă?

Laie: E foarte frumoasă.

Tică: O să-i fac părul roșu, foarte roșu, așa cum îmi place mie.

Laie (strigând): Luca!

Luca: Da, bunicule!

Laie: Ce căuta femeia aceea la noi în casă?

Luca: Ce femeie? Nu știu nimic.

Laie: De ce minți? Dacă nu îți băteai joc de amărâtul acesta, acum frecai tastatura computerului.

Luca: M-am distrat și eu puțin.

Laie: Ce ai făcut tu nu este distracție.

Luca: Ai găsit-o pe Riza?

Laie (dezamăgit): Nu. De fapt nu știu ce se întâmplă cu familia aceasta.

Luca: E prea greu pentru tine să înțelegi. Mă duc și eu până la un prieten. Mi-a promis niște jocuri noi. Să știi că tata a adormit.

Laie: Asta e bine.

(Luca părăsește camera. Laie se apropie de Tică.)

Laie: Haide să strângem desenele și să facem o plimbare prin parc. Poate o să desenezi și un copac, o floare.

Tică: Da, o floare! Să mergem!

(Cei doi strâng desenele și pleacă să se plimbe.)

Secena III

(Riza vine în cameră. Se uită peste tot.)

Riza: Nu e nimeni. Poți intra!

(În cameră intră un bărbat atletic.)

Relu Bastârcă: Ia repede niște bani și să mergem!

Riza: Nu pot. E încuiat dulapul.

Relu Bastârcă: Trebuie să facem rost de bani. Nu ne mai dau ăștia prafuri fără bani.

Riza: O să facem.

Relu Bastârcă: Așa este. Computerul!

Riza: Nu se poate! E computerul lui Luca.

Relu Bastârcă: Ce importanță are? O să înțelegă că atunci când ai nevoie de bani vinzi orice are valoare.

Riza: Computerul fratelui meu, nu.

Relu Bastârcă: Atunci ce?

Riza: Relu, tu nu observi?

Relu Bastârcă: Ce?

Riza: Suntem singuri. Putem să ne facem de cap. (Îl ia în brațe.)

Relu Bastârcă (trgându-se): Ai înnebunit? Vrei să ne prindă moșul acel ce a răspuns la telefon.

Riza: De ce m-ai sunat pe telefonul de acasă?

Relu Bastârcă: Pentru că aveai telefonul mobil închis.

Riza: Trebuia să ai răbdare. Știi că am fost să fac rost de marfă pentru club.

Relu Bastârcă: Sper că fetele ce le-ai găsit să facă treabă bună.

Riza: Nu o să fii dezamăgit. (Încearcă să-l ia în brațe.) Măcar un sărut.

Relu Bastârcă: Nimic.

Riza (supărată): Nu mă mai iubești.

Relu Bastârcă: Dacă nu te-aș iubi, n-aș fi acum cu tine.

Riza: Poate că ești cu mine din interes.

Relu Bastârcă: Ce interes? E plină lumea de fete frumoase și bogate.

Riza: De ce m-ai ales pe mine?

Relu Bastârcă: Nu știu. Până la urmă nici nu ești așa de frumoasă sau prea bogată.

Riza: Din moment ce nu mă vezi frumoasă, nu mă mai iubești.

Relu Bastârcă: Te iubesc. (O ia în brațe.) Cum să nu te iubesc eu pe tine? Nu ești tu, Riza mea? (Riza își lasă capul pe pieptul bărbatului.) Problema este că trebuie să facem cât mai repede rost de bani și să plecăm.

Riza: Am în camera mea niște bijuterii. Vin imediat.

(Riza pleacă.)

Relu Bastârcă (se așază pe canapea și își aprinde o țigară): Ce proastă! Crede că o iubesc. Cum s-o iubesc? E atât de ștearsă. Am

avut femei de femei. Da, da, da, femei de femei. Are și ea o calitate. E o vacă bună de mulș. Asta până mai ai ce să mulgi, pe urmă o faci pachet și o trimiți la abatorul de vaci, prostituată peste hotare.

Riza (revenind în cameră): Le-am luat!

Relu Bastârcă: Să văd ce ai în cutie!

Riza (deschizând cutia): Privește!

Relu Bastârcă: Da. E bine deocamdată. Să mergem! (Cei doi se apropie de ușă.)

Riza: Am uitat.

Relu Bastârcă: Ce?

Riza: Să-mi schimb rochia.

Relu Bastârcă: Și rochia de pe tine ce are?

Riza: Am fost cu ea ieri la club.

Relu Bastârcă: Poți să mergi și astăzi.

Riza: Nu se cade.

Relu Bastârcă: Uite ce este. Eu iau cutia cu bijuterii și rezolv problema. Tu îți schimbi rochia și ne vedem la club. (O sărută pe obraz.) Să te grăbești!

Riza: Desigur.

(Relu Bastârcă pleacă. Cum pleacă Relu, își face apariția poștașul.)

Poștașul: Bună ziua!

Riza: Bună ziua!

Poștașul: Aveți o recomandată.

Riza: Probabil de la mama.

Poștașul: Vă rog să semnați!

Riza: Desigur! (La scrisoarea, pe urmă entuziasmată spune.) Eu sunt destinatarul. (O deschide, apoi se uită la poștaș.) N-ați mai plecat?

Poștașul: Mă scuzați. (Se retrage.)

Riza: O scrisoare! (Citește.)

Ana-Cristina Popescu

Babilonie

Draga mea Riza,

Iartă-mă pe mine, un anonim, că îndrăznesc să-ți rostesc numele, că îndrăznesc să te deranjez cu niște cuvinte aruncate pe o hârtie. Dacă ai ști câte scrisori ți-am înșiruit în inima mea. Zi și noapte chipul tău era proiectat la mine în suflet și îmi zâmbea, iar eu îl priveam și îi vorbeam.

După multe clipe, zile, luni, ani, în care am dus muncă de convingere cu mine însumi, m-am hotărât să-ți scriu.

Poate tu nu-ți mai amintești. S-a întâmplat în urmă cu trei ani. Eu abia m-am angajat ca poștaș. Tu alergai pe stradă cu un buchet de flori în brațe. Te grăbeai la autogară să-ți întâmpini mama. Ne-am ciocnit din greșeală, iar tu ai risipit buchetul de flori și m-ai certat. Doamne, ce frumoasă erai! M-am îndrăgostit de tine în acea clipă.

Mai târziu mă întrebam de ce te iubesc și nu știam să-mi răspund. Nu puteam spune că te iubeam pentru ceva, ci pur și simplu te iubeam, pentru că erai tu.

Poate că nici astăzi nu ți-aș fi scris. Continuum să te iubesc în tăcere și să tresar de câte ori mă apropiam de locuința ta, ca să aduc corespondența, dar te-am văzut în compania lui Relu Bastârcă. Bărbatul acela este un fost pușcăriaș. A fost închis pentru trafic cu stupefiante și trafic de carne vie, dar eliberat din lipsă de probe.

Riza, dragostea mea, lebăda mea albă, te rog să stai departe de bărbatul acela. Aș muri, dacă ai suferi neajunsuri. Viața mea fără zâmbetul tău o să fie ștearsă și o să apună fără să lase în urmă o petală de fericire.

O viață întreagă am fost în căutarea lebedei albe, iar acum că am găsit-o nu doresc să o pierd. Dacă e nevoie o să ții o cămașă din urzici, ca s-o arunc peste lebăda mea, să îndepărtez tot răul și să las dragostea să cânte.

Al tău, pe veci,
N.N. Poștașul

Riza (ascunzând scrisoarea în sân): Lebădă albă. Ce romantic! (Gânditoare.) Am citit undeva că lebăda albă este simbolul dragostei, dar nu-mi mai amintesc unde. Poștașul mă numește lebăda lui albă, cu alte cuvinte dragostea lui. Cămașă din urzici. Cât mister! A, da, îmi amintesc! Am citit cândva o poveste, parcă „Lebedele“ era numele poveștii, da, da „Lebedele“ a lui Andersen. Ce copilăros! (Hotărâtă.) Prea târziu. Mi-am dăruit inima altei persoane. Și până la urmă nu cunoaște N.N., un străin, sufletul lui Relu. (Alintată.) O avea Relu defectele lui, dar e așa de tandru câteodată. (Visătoare.) Totuși, dacă scrisoarea aceasta ajungea cu câteva luni mai drevreme, acum aș fi fost îndrăgostită de un poștaș. Aveam și eu o viață mai liniștită. Nu spun că poștașii ar avea o viață fără evenimente. E plină de evenimente și aventură meseria de poștaș. Aș fi fost liniștită așteptând să vină poștașul cu scrisorile lui de dragoste. (Supărată.) Așa, alerg prin cluburi. Arunc cu banii pe fereastră ca să-i fac pe plac iubitului. Mă îmbrac elegant, mă aranjez, dar el tot nu mă observă, tot ștearsă mă vede. Dar n-am ce să fac. M-am îndrăgostit de el și gata. (Ca trezită din vis.) Doamne, ce târziu e! Mă duc să-mi iau altă rochie și să fug la club până nu se supără Relu pe mine.

(Riza părăsește în grabă camera de zi.)

Actul II

Scena I

Decorul: Un parc, două bănci, la una dintre bănci s-a instalat o vânzătoare de înghețată.

Vânzătoarea de înghețată: Pofțiți la înghețată! Am înghețată bună, bună și răcoroasă, pentru-o zi așa de călduroasă. Înghețată! Pofțiți la înghețată!

(Grasu se ridică de pe o bancă situată la umbra unui copac și se apropie de femeia ce vindea înghețată.)

Grasu: Încă o înghețată, vă rog.

Vânzătoarea de înghețată: Imediat! De care doriți?

Grasu: Nu știu. De care aveți?

Vânzătoarea de înghețată: Ați servit de ciocolată, dar mai am înghețată cu aromă de vanilie sau mure, zmeură, nucă, afine, mentă, lămâie, caramel, fistic, cocos, tiramisu, caise, pepene.

Grasu: Suficient. M-am hotărât. Doresc o înghețată cu aromă de dragoste.

Vânzătoarea de înghețată: Toată înghețata, indiferent de aromă, este făcută cu dragoste. Doar în acest fel place clienților.

Grasu: Eu doresc dragoste, dragoste la cornet.

Vânzătoarea de înghețată: Eu vând înghețată făcută cu dragoste, o clipă de plăcere, de fericire. Când savurezi o înghețată îți poți imagina că pătrunzi într-o lume plină de aromă, de culoare, de dragoste.

Grasu: Dragostea e de vânzare?

Vânzătoarea de înghețată: Totul e de vânzare. Eu vând înghețată, înghețată făcută cu dragoste.

Grasu: O înghețată cu nucă.

Vânzătoarea de înghețată: Cu nucă să fie și cu un strop de dragoste.

Grasu: Doresc mai mulți stropi de dragoste.

Vânzătoarea de înghețată: Sunt mai mulți stropi de dragoste.

Grasu: Cum te cheamă?

Vânzătoarea de înghețată (oferindu-i înghețata): Ce importanță are?

Grasu: Are. Doar ce a început vara și vânzători de înghețată sunt mulți. Eu vreau să te caut pe tine, căci tu pui dragoste, de fapt aromă de dragoste în înghețată.

Vânzătoarea de înghețată (râzând): Maria.

Grasu (gânditor): Maria. Frumos nume. Pe mine mă cheamă Ghiță, dar toți îmi spun Grasu.

Vânzătoarea de înghețată (râzând): Ghiță Grasu.

Grasu: Știu. E amuzant. Ghiță, un porcușor de Crăciun.

Vânzătoarea de înghețată: Acum e vară și se mănâncă înghețată.

Grasu: Un butoiăș plin cu înghețată.

Vânzătoarea de înghețată: Exagerezi.

Grasu: Nu exagerez cu nimic. Mulțumesc pentru înghețată. O să mă retrag pe o bancă să savurez aroma dragostei cu nucă.

Vânzătoarea de înghețată: Poftă bună!

Grasu: Mulțumesc!

Vânzătoarea de înghețată: Pofțiți la înghețată! Am înghețată, înghețată bună și răcoroasă pe o vreme așa de călduroasă. Înghețată făcută cu dragoste special pentru dumneavoastră. Înghețată! Pofțiți la înghețată!

(Vlad trece prin parc pe lângă banca lui Grasu. Se așază pe bancă.)

Vlad: Tot aicea ești? Te-ai îndrăgostit de înghețată, de umbră sau de vânzătoare?

Grasu: De toate.

Vlad: Hai, nu mai spune! N-ai să-mi dai și mie doi lei să-mi cumpăr o înghețată?

Grasu: Am. (Se caută prin buzubare.) Pofтим!

Vlad: Mulțumesc. Și acum la înghețată.

Vânzătoarea de înghețată: Înghețată! Pofțiți la înghețată!

Vlad: Bună ziua! O înghețată, vă rog!

Vânzătoarea: Ce aromă doriți să aibă înghețata?

Vlad: Aroma dragostei.

Vânzătoarea de înghețată: Am mai avut un client care dorea înghețată cu o astfel de aromă specială. De fapt, puțin, puțin, îi semănați, dacă mă uit atentă.

Vlad: Eu? Deloc. Eu nu am seamăn pe lume.

Vânzătoarea de înghețată: A! Sunteți unic.

Vlad: Cam așa ceva.

Vânzătoarea de înghețată: V-ați hotărât. Am înghețată cu aromă de fragi, de fructe de pădure, de ciocolată.

Vlad: De ciocolată e bună.

Vânzătoarea de înghețată: Imediat e servit domnul.

Vlad (primind înghețata): Pe seară ce planuri ai?

Vânzătoarea de înghețată: Nu înțeleg.

Vlad: Dacă te invit la un club să ne mai răcorim și noi, vii?

Vânzătoarea de înghețată: La un club, ca să ne mai răcorim?

Vlad: Da. Ce ești așa de surprinsă. Ieșim și noi la un club să ne simțim bine după o zi călduroasă.

Vânzătoarea de înghețată: Nu știu.

Vlad: Eu zic să te hotărăști mai repede. Nu am toată ziua la dispoziție.

Vânzătoarea de înghețată: Pot să mă mai gândesc până mănânci înghețata?

Vlad: Poți, dar să te hotărăști repede.

(În parc apare Lola.)

Lola: Dragoste, dragoste de vânzare!

Grasu (aparte): Vinde dragoste!

Vlad (apropiindu-se de Lola): Ce preț are dragostea?

Lola: Pentru tine, 200 de lei.

Vlad: Gratis, nu se poate? Nu am bani.

Lola: Nimic nu e gratis.

Vlad: Nici dragostea?

Lola: Cu atât mai mult dragostea.

Vlad: Revin imediat.

Lola: Dragoste de vânzare.

Vânzătoarea: Înghețată! Pofțiți la înghețată!

Vlad (mergând pe bancă lângă Grasu): Nu ai să mă împrumuți cu 200 de lei? Știu că ai primit banii de la mama, ca să-ți cumperi cărți.

Grasu: Chiar am nevoie de acele cărți.

Vlad: Măine primesc și eu bani pentru haine și îmi achit datoria față de tine. Sper că nu mă lași la greu, frate?

Grasu: Dar mi returnezi?

Vlad: Bineînțeles.

Grasu: Nu ca altă dată?

Vlad: Firește că nu. M-am maturizat și eu.

(Grasu scoate din portofel 200 de lei.)

Grasu: Banii aceștia îi vreau înapoi.

Vlad (apucând banii): Mulțumesc! O să-i ai înapoi. (ridicându-se de pe bancă și apropiindu-se de Lola) La Sfântul Așteaptă.

Lola: Dragoste de vânzare.

Vlad: Am banii.

Lola: Să-i văd.

Vlad: Poftim!

Lola: Perfect! Să mergem! Sunt a ta o oră.

Vlad (râzând): Dragoste cu ora.

(Grasu se apropie din nou de vânzătoarea de înghețată.)

Vânzătoarea de înghețată: Înghețată! Înghețată de vânzare! Mai doriți o înghețată, domnu'?

Grasu: Da.

Vânzătoarea de înghețată: Ce aromă doriți să aibă înghețata?

Grasu: De pepene.

Vânzătoarea de înghețată: S-a făcut.

Grasu: Era cineva pe aici care vindea dragoste.

Vânzătoarea de înghețată: Dragostea nu e de vânzare.

Grasu: Dar mi-ați spus că totul e de vânzare.

Vânzătoarea de înghețată: Totul până la dragoste.

Grasu: Dar înghețata?

Vânzătoarea de înghețată: E de vânzare. (Îi oferă înghețata și ia banii.)

Grasu (gustând din înghețată): Și nu e făcută cu dragoste?

Vânzătoarea de înghețată: E făcută cu dragoste.

Grasu: Atunci, dragostea nu e de vânzare?

Vânzătoarea de înghețată: Doar așa, o aromă de dragoste, o picătură de pasiune din sufletul celui ce a făcut-o.

Grasu: Așa cum pun eu pasiune în proiectele mele pentru școală.

Vânzătoarea de înghețată: Cam așa ceva.

Grasu: Și doamna ce vindea dragoste?

Vânzătoarea de înghețată: Vindea iluzii la preț de o oră. Când te trezești din vis constăți că ai rămas și fără bani, și fără dragoste. Mai rău e dacă dragostea acesta bolnavă devine ca un drog. Te trezești asemenea lui Gavrilescu că ai pierdut zeci de ani din viață și te întorci tot la țigănci cu scopul de a ghici țiganca, dar nu reușești să ghicești dragostea până ce treci dincolo de zid.

Grasu: Maria! Maria spuneai că te cheamă?

Vânzătoarea de înghețată: Da.

Grasu: Văd că îți place să citești. Dacă te-aș invita la sala de lectură a bibliotecii din oraș, ai veni?

Vânzătoarea de înghețată: Aș veni. Mereu mi-au plăcut cărțile.

Grasu: Perfect. Mă însoțești?

Vânzătoarea de înghețată: Dar trebuie să vând înghețată. Mama este bolnavă și se cuvine să o ajut.

Grasu: Ai dreptate. O să împrumut niște cărți și o să vin în parc, ca să le citim împreună.

(Grasu pleacă.)

Vânzătoarea de înghețată: Pofțiți la înghețată! Am înghețată bună, bună și răcoroasă, pentru-o zi așa de călduroasă. Înghețată! Pofțiți la înghețată! Înghețată, înghețată făcută cu dragoste! Înghețată! Pofțiți la înghețată!

Vlad (își face prezența în parc): Sunt alt om. Ce ți-e și cu dragostea asta! (Se apropie de vânzătoarea de înghețată.) Te-ai hotărât? Mergem în club împreună?

Vânzătoarea de înghețată: Parcă ți-ai cumpărat dragoste?

Vlad: E, așa de o clipă.

Vânzătoarea de înghețată: Nu.

Vlad: Ce, nu?

Vânzătoarea de înghețată: Nu, nu merg cu tine în club.

Vlad: Treaba ta. Cine crezi că se mai uită la o vânzătoare de înghețată?

(Grasu apare cu câteva cărți.)

Grasu: Am făcut rost de cărți. Tu vinzi înghețată și eu îți citesc.

Vlad (aparte): Ia te uită, porumbeii! Și eu care ziceam că nu se uită nimeni la vânzătoare. Și-a găsit Grasu perechea. (către cei doi) Distracție plăcută! De fapt, lectură plăcută și vânzare multă!

Vânzătoarea de înghețată: Mulțumim.

Grasu: Vlad!

Vlad: Da.

Grasu: Mergi acasă?

Vlad: Da.

Grasu: Te rog să-i spui bunicului că sunt bine și că ajung spre seară. Mai spune-i și că nu mi-e foame.

Vlad (aparte): Te cred și eu că nu-ți mai este foame, doar te servești cu dragoste pe pâine, dar ce spun eu, pe pâine, pe băț. (către Grasu) Îi spun.

Grasu: Mulțumesc!

Vlad: Și eu care credeam că mi se cuvine totul.

(Vlad pleacă.)

Vânzătoarea de înghețată: Înghețată! Pofțiți la înghețată!

Grasu: „Pe lângă plopii fără soț / Adesea am trecut;“

Vânzătoarea de înghețată: Înghețată bună și aromată!

Grasu: „Mă cunoșteau vecinii toți, / Tu nu m-ai cunoscut.“

Vânzătoarea de înghețată: Înghețată! Înghețată gustoasă pentru o vreme călduroasă!

Grasu: Am o idee. Astăzi au organizat miting la *Fabrica de hârtie*. Cred că e plin de lume acolo. Eu zic să mergem în apropierea fabricii. Cu siguranță protestatarii revoltați și încălziți vor dori să se răcorească cu o înghețată. Mai au ei 2 lei prin buzunare.

Vânzătoarea de înghețată: Dar nu este periculos? Am auzit că s-a lăsat și cu bătaie în primele ore ale dimineții.

Grasu: Nu este periculos. Stăm într-un loc mai retras.

Vânzătoarea de înghețată: Ai dreptate. Să mergem!

Grasu: Să mergem!

(În parc apare o altă femeie cu o sacoșă plină cu acadele.)

Didi: Acadele! Acadele! Pofțiți la acadele! Acadele colorate, dulci și aromate! Acadele inimioară pentru cei cu viață amară. Acadele! Acadele! Pofțiți la acadele!

Ovidiu (ajungând în parc, entuziasmat de ceea ce vede): Didi, Diduța, Didina mea!

Didi: Ovidiu!

(Se aruncă unul în brațele celuilalt și se pupă.)

Ovidiu: Mi-a fost așa de dor de tine.

Didi: De ce nu m-ai sunat astăzi?

Ovidiu: N-ai idee câte probleme am avut la fabrică. Am mai luat și bătaie. Credeam că am rămas cu o coastă ruptă, dar a fost doar durerea ultimei lovituri. Cred că am scăpat cu bine încăierării. Am mai și dormit vreo două ore epuizat. Dar ce faci tu în parc? Vinzi acadele? De când?

Didi: De când am nevoie de bani. Tu nu mă ajuți niciodată.

Ovidiu: Dar îmi cunoști situația. Am cinci copii ai mei, unul în plasament, șase. Acum am rămas și fără loc de muncă.

Didi: Las, că face nevasta ta Austria, nu te mai plânge. Mai este și bătrânul cu pensia lui care vă ajută. Ești zgârcit. Mereu te-ai plâns că nu ai bani. Ai așteptat să tot ciupești și de la mine câte ceva.

Ovidiu: Chiar nu am bani.

Didi: Nu te mai sature de strâns bani la saltea.

Ovidiu (făcând pe nevinovatul): Nu mă cunoști deloc.

Didi (ironic): Dacă nu te-aș cunoaște.

Ovidiu (cercetător): Ai vândut ceva acadele?

Didi: Am vândut ceva.

Ovidiu: Tocmai doream să te rog să mă împrumuți și pe mine cu niște bani, ca să îmi cumpăr un pachet de țigări.

Didi: Nu am bani.

Ovidiu: Numai ce ai spus că ai vândut acadele.

Didi: Am vândut, dar nu am bani de dat.

Ovidiu: Ți-i dau înapoi. Ce? Nu ai încredere în mine?

Didi: Nu am. Mereu mi-ai cerut bani, bani cu împrumut, bani care nu au mai făcut cale întoarsă, bani de care ai uitat și tu și eu. Nici nu le mai știu numărul.

Ovidiu: De această dată ți-i voi da înapoi.

Didi: Când zboară porcul.

Ovidiu: Nu mă crezi?

Didi: Nu.

Ovidiu: Te rog! Simt că mor fără țigări.

Didi: Fie. Ce mai contează 15 lei în plus sau în minus. Pofitim!

Ovidiu: Mulțumesc! Știam eu că îmi dai, că nu mă lași.

Didi: Mergi rapid să-ți cumperi țigări, pe urmă vino să stăm de vorbă. E urgent!

Ovidiu (fericit): Am înțeles.

Didi (rămânând singură în parc): Acadele! Acadele! Pofțiți la acadele! Acadele colorate, dulci și arome! Acadele inimioară pentru cei cu viață amară. Acadele! Acadele! Pofțiți la acadele! Acadele roșii, galbene, albastre, acadele verzi și gustoase. Acadele!

Ovidiu: Am revenit.

Didi: Perfect. Să ne așezăm pe o bancă, căci avem de discutat.

Ovidiu: Bine. Să ne așezăm. (Se așază amândoi pe o bancă. În timpul discuției furtunoase se mai ridică ba unul, ba celălalt de pe bancă și se așază iarăși.) Doamne, ce frumoasă ești! Tu știi cât de mult te iubesc?

Didi: Tocmai că nu prea știu.

Ovidiu: Cum poți să spui așa ceva?

Didi: Uite că spun.

Ovidiu: Nu ți-am demonstrat cât de mult te iubesc? Suntem de mai bine de trei ani împreună.

Didi: Timp în care te-ai simțit bine cu mine și ai mai și ciugulit de pe urma mea.

Ovidiu: Ești rea. Eu te iubesc mult.

Didi: Și eu te cred. De fapt te-am crezut.

Ovidiu: Așa este. Te iubesc. Ai văzut și tu cât de trist am fost luna aceea când a venit nevasta în țară? Numai la tine mă gândeam. Numai cu tine doream să fiu.

Didi: Da, știu, dar acum avem o problemă.

Ovidiu: Ce, ce, ce problemă?

Didi: Sunt însărcinată.

Ovidiu: În, însă, însărcinată? Tu?

Didi: Da, eu. Ce te miri așa?

Ovidiu: Parcă spuneai că nu poți avea copii. Că ai avut o intervenție chirurgicală și ai o trompă opturată.

Didi: Parcă spuneai că îți dorești copii cu mine. De fiecare dată, în fiecare lună trăgeai speranță că poate, poate.

Ovidiu: Da, așa este.

Didi: Ei bine ...

Ovidiu: Ei?

Didi: Sunt însărcinată. Nu te bucuri?

Ovidiu: Ești însărcinată? Ești sigură?

Didi: Da. Sunt sigură.

Ovidiu: Ai fost la medic? Ți-a confirmat acest lucru un medic? Știi că ai mai crezut acest lucru și nu s-a întâmplat nimic.

Didi: Am fost la medic.

Ovidiu: Parcă aveai oroare de doctori după ghinionul acela al tău din urma intervenției chirurgicale.

Didi: Aveam și încă am, dar am fost.

Ovidiu (aproape speriat): Și?

Didi: M-am dus la medic și a început să mă ia la întrebări, dacă am copii, i-am răspuns nu, dacă îmi doresc să am copii, i-am răspuns că oricine își dorește, el mi-a spus că nu oricine, de fapt atâtea întrebări mi-a pus că m-am supărat și i-am spus revoltată că am venit la ginecolog, nu la psiholog, așa că să-și facă datoria și să mă consulte, nu să mă tot chestioneze despre tot felul de intimități care, spunea el, îl ajută pentru diagnostic.

Ovidiu: Ei? Și ce s-a întâmplat?

Didi: M-a consultat și mi-a spus că sunt însărcinată în două luni.

Ovidiu: Nu se poate.

Didi: Uite că se poate.

Ovidiu: Te descurci. Pe mine nu mă poți amesteca în povestea aceasta. Știi că am vorbit că nu o să îmi faci probleme.

Didi: Da. Am vorbit. Firește că am vorbit. Problema este că acum nu e vorba doar de relația noastră. O să apară pe lume un copil.

Ovidiu: O să-i spui soțului tău că e copilul lui.

Didi: Nu se poate.

Ovidiu: De ce să nu se poată?

Didi: Pentru că soțul meu nu m-a mai atins de trei luni. Știi că s-a operat de bilă?

Ovidiu: Da.

Didi: A considerat că e important să nu facă efort. Și-a alocat o perioadă mai lungă pentru refacere.

Ovidiu: Nu are nimic. Îi spui că-i a lui și gata.

Didi: Nici Tică, băiatul acela de-l crești tu, nu ar crede lucrul acesta.

Ovidiu: Și atunci ce ai de gând să faci?

Didi: Să-i spun adevărul.

Ovidiu: Nu se poate.

Didi: Altă ieșire din această situație nu văd.

Ovidiu: Ai putea renunța la sarcină.

Didi: Eu nu-mi omor copilul, pe urmă nu ai idee ce mult îmi doresc un copil și tu îmi spui să scap de el.

Ovidiu: Atunci îi spui soțului tău că e a lui.

Didi: Asta nu se poate. Nu o să creadă.

Ovidiu: Îl faci acum să te atingă.

Didi: Și să-l las toată viața să creadă că este copilul lui, copilul altui bărbat? Nu.

Ovidiu: Eu nu recunosc nimic.

Didi: Nici nu trebuie să recunoști. Există teste care vor arăta adevărul.

Ovidiu: Tu vrei să-mi faci probleme?

Didi: Eu? Probleme, ție? Unde sunt acum vorbele tale de iubire, nebunia ta de a lăsa totul și a pleca cu mine în lume? Îți amintești cum îți spuneam că te pripești, că ai copii, că noi ne putem iubi și departe de ochii tuturor, nu trebuie să fugim neapărat în lume. Dar tu aruncai cuvinte pentru a impresiona știind că proasta nu are suflet să facă rău.

Ovidiu: Știi că nu vrei să îmi faci probleme.

Didi: Nu vreau să îți fac probleme, dar s-a ivit o problemă.

Ovidiu: Dar la imaginea mea în fața lumii nu te gândești?

Didi: Numai de lume îți pasă. Parcă ar veni lumea și ți-ar pune în farfurie ce să mănânci. Nu trebuie să știe lumea nimic. O să îi spun doar soțului meu. Am încredere că nu va face scandal.

Ovidiu: Și dacă va face?

Didi: Nu cred, din câte îl cunosc, cel mult te va trage pe tine de mânecă între patru ochi.

Ovidiu: Eu nu recunosc nimic.

Didi: Poate o să-i spună și soției tale. O fi ea atât de deșteaptă să nu bată toba în lume.

Ovidiu: Tu vrei să mă nenorocești?

Didi: Tot eu pe tine. Dar la mine nu te gândești? Cum să-i spun soțului că am făcut un copil cu alt bărbat? Ce o să creadă despre mine?

Ovidiu: Ce trebuie.

Didi: Cum așa, ce trebuie? După ce m-ai sedus, m-ai mințit, m-ai făcut să mă îndrăgostesc ca o proastă, acum îmi spui că sunt o, las că știu eu.

Ovidiu: Nu spun nimic decât să te mai gândești la ce ai de gând să faci. Sper că o să fii destul de înțeleaptă cum ai fost mereu și nu o să-mi faci probleme.

Didi: Îmi pare rău că o să aibă copilul meu un tată ca tine. Tu nu meriți să-i fii tată. Ce păcat că nu-i copilul soțului meu.

Ovidiu: Dar poate să fie. O să-i spui că-i a lui.

Didi: Niciodată.

Ovidiu: Femeie, încearcă să înțelegi ce e mai bine pentru toată lumea.

Didi: Ce e mai bine pentru toată lumea?

Ovidiu: Să renunți la acest prim copil al tău.

Didi: Tu te auzi ce spui?

Ovidiu: Dacă vrei să fie bine, să ne iubim în continuare.

Didi: Cine? Noi doi?

Ovidiu: Da. Eu și cu tine.

Didi: Mai poți vorbi de iubire?

Ovidiu: Să ne simțim bine.

Didi: Să te simți bine, pentru că eu te-am iubit, tu doar te-ai simțit bine.

Ovidiu: Te-am iubit.

Didi: Până aici. Acum ți-am văzut adevărata față. Ai dorit să-ți faci viața mai colorată folosindu-te de mine, atâta tot. S-a terminat.

Ovidiu: Dar copilul?

Didi: Copilul o să fie al meu și al soțului meu.

Ovidiu: Până la urmă îi spui că-i a lui?

Didi: Nu.

Ovidiu: Nu?

Didi: Soțul meu știe. I-am spus deja.

Ovidiu: Ce știe?

Didi: Că am greșit și eu o dată și o să am un copil cu tine.

Ovidiu: Cum? I-ai spus deja? Mare prostie ai făcut. Doamne! Sunt un om mort.

Didi: Nu-ți face nimic și nu spune nimănui. Soțul meu mă iubește și nu dorește să-mi facă probleme. Am înțeles prea târziu acest lucru. Poate că nu e prea târziu. Și mâine e o zi și poimâine altă zi.

Ovidiu: Cu noi cum rămâne?

Didi: Dacă soția nu te mulțumește, caută-ți altă proastă.

Ovidiu: Didi, Diduța mea, Didină, eu pe tine te iubesc!

Didi: Am văzut cât. Cu bine!

Ovidiu: Nu fii atât de crudă!

Didi: În cele din urmă soțul meu s-a dovedit a fi cămașa mea salvatoare. A salvat lebăda cea albă.

Ovidiu: Ce cămașă? Ce lebădă?

Didi: Fratele meu, poștașul, mi-a arătat o scrisoare de dragoste adresată fiicei tale, Riza, în care-i vorbea de iubire ca de o lebădă albă.

Ovidiu: Lasă lebăda. Riza mea e cu fratele tău?

Didi: Stai liniștit. Nu e cu el. Mai rău, e cu un pușcăriaș. Ar fi fost bine dacă era cu fratele meu.

Ovidiu: Acum lovești în mine. Te răzbuni. Nu cred nimic din ce spui.

Didi: Crezi ce dorești. Eu mereu am fost sinceră cu tine. Riza e tânără, naivă. E posibil să se fi îndrăgostit pentru prima dată și de persoana care nu trebuie.

Ovidiu: Ai dreptate. Trebuie să stau de vorbă cu Riza. Dar cu noi, cu noi cum rămâne?

Didi: Nu mai există noi. Există doar eu și tu, fiecare cu drumul lui în viață. Tu te-ai dovedit un străin pentru mine. Adio!

Ovidiu: Adio!

(Didi pleacă.)

Ovidiu: Bine că am scăpat. Sper că prostul acela de bărbat a lui Didi să tacă, cum a promis. Trebuie să ajung cât mai repede la fabrică să văd ce se mai întâmplă acolo. Oricum cred că am rămas și fără serviciu, dar și fără oaza mea de relaxare.

Scena III

(În parc vine Laie cu Tică.)

Laie (către Tică): Să ne așezăm puțin pe o bancă. Ne-am plimbat cam mult astăzi.

Tică: Da, să ne așezăm. (Cei doi se așază pe o bancă.)

Laie: E tare bine aici la umbră.

Tică: Păcat că nu am o foaie să desenez. Aș desena-o pe Lola.

Laie: Las-o tu pe Lola. Dragostea ta e desenul, nu Lola.

Tică: E Lola pe coala albă de hârtie. O pată roșie aruncată pe o coală albă.

(În parc apare Lola.)

Laie: Iarăși femeia aceea.

Tică: Cine?

Laie: Nu e bine să rămânem în parc.

Tică: De ce?

Laie: Nu înțelegi.

Tică: Eu înțeleg tot.

Laie: E și femeia aceea care s-a purtat urât cu tine.

Tică: Lola?

Laie: Da, Lola.

Lola: Dragoste de vânzare! Cumpărați dragoste!

Laie: Câtă nerușinare! (Către Tică.) Să mergem!

(Lola îi zărește și se apropie de ei.)

Lola: Tică! Parcă Tică te cheamă?

Tică: Da, Tică.

Lola: Îți mai amintești de mine? Eu sunt Lola.

Laie: Să mergem, Tică!

Tică: Îmi amintesc.

Laie: Haide, Tică!

Tică: Vreau să vorbesc cu Lola. Spunea că vinde dragoste.

Laie: Tu nu înțelegi.

Lola: Înțelege. De ce să nu înțeleagă?

Laie: Taci, femeie!

Tică: De ce să tacă?

Laie: Pentru că nu este o ființă nevinovată precum ai crede tu că este.

Tică: E rea?

Lola: Nu sunt așa de rea precum credeți. Am avut ghinion și a trebuit să mă descurc singură în viață. Tică a avut noroc. De bine, de rău are o familie.

Laie: Puteai să îți cauți un loc de muncă onorabil.

Lola: Am încercat, dar nu am găsit. Am căzut într-o capcană a unui șarlatan și am ajuns în stradă.

Laie: Dacă ai găsi un loc de muncă, ai înceta să mai faci ceea ce faci acum?

Lola: Mi-e scârbă de viața pe care o duc, de toți care mă ating. Un loc de muncă ar fi o binecuvântare.

Laie: Perfect. O să muncești în casa mea ca menajeră. O să ai un loc unde să dormi, o să ai ce să mănânci și mai câștigi și un ban.

Lola: Nici nu știți ce fericită sunt! Mulțumesc!

Laie (aparte): Fiul meu rămâne fără serviciu și eu angajez o menajeră. Trebuia să fiu samarineanul milostiv. O fac pentru Tică. Merită și el măcar un zâmbet.

Lola: Pot începe serviciul de astăzi?

Laie: Da, poți.

Lola: O să îmi fac bagajul și o să vin imediat la lucru.

Laie: O să te aștept.

Tică: Lola o să stea cu noi?

Laie: Da, Tică.

Tică: Mă bucur. Acum pot să o desenez văzând-o, nu doar gândindu-mă la ea.

Laie: Să mergem acasă!

Tică: Să mergem.

Actul III

Decorul: Un club de noapte.

(Mai mulți tineri dansează, se simt bine. Riza și cu Relu Bastârcă stau la o masă, la un pahar de băutură, privesc spre ringul de dans și discută.)

Relu (analizând dansatoarele): Da, da, da. Îmi plac fetele ce dansează. De data aceasta ai făcut treabă bună.

Riza: Ți-am spus că poți avea încredere în mine.

Relu: Nu prea ai gusturi, dar ai nimerit-o.

Riza: Mereu mă însuși.

Relu: Ești tu prea sensibilă. Te simți jignită din orice. Dacă ai fi stat și tu câteva ore la pușcărie, vorbele mele îți păreau trandafiri.

Riza: Încearcă să înțelegi că eu simt nevoia să te porți gingaș cu mine, așa cum te-ai purtat la început.

Relu: Ești proastă.

Riza: Acum m-ai făcut proastă.

Relu: Hai să nu-ți spun proastă, naivă. N-ai văzut că după ce doi oameni se căsătoresc devin reci unul cu altul, fac un copil, femeia se îngrașă, bărbatul se apucă de băut?

Riza: N-am văzut.

Relu: La tine în familie cum e?

Riza: Nu știu. Mama s-a sacrificat din dragoste pentru noi și muncește în Austria ca noi să nu ducem lipsă de nimic. E mereu plecată.

Relu: Tot răceală e și asta.

Riza: Nu ai dreptate. Sunt multe familii fericite.

Relu: Asta o crezi tu.

Riza: Da, o cred. Noi când ne căsătorim? La început mi-ai spus că nu poți să trăiești fără mine.

Relu: Să ne căsătorim? Nu suntem bine așa? Vrei să ne nenorocim? Ferească Dumnezeu!

Riza: Dragostea mea pentru tine o să te facă să vezi adevărul.

Relu: Hai să dansăm până ajunge marfa! O să trimită marfa prin cineva neutru, cineva care habar nu are ce transportă, așa e mai în siguranță. (Se ridică de la masă, ia încă o înghițitură de băutură din pahar, pe urmă se adresează Rizei.) Ce faci? Nu vii?

(Riza îl urmează pe Relu. Cei doi încep să danseze. După un timp apare în club poștașul care este întâmpinat de un bodyguard.)

Bodyguardul X (către poștaș): Căutați pe cineva?

Poștașul (aruncând privirea în jur): Trebuie să livrez un pachet patronului acestui club.

Bodyguardul X: Așteaptă aici. Îl chem imediat.

Poștașul (aparte): Riza este aici. Trebuie să rămân în clubul acesta până ce pleacă ea. Am auzit că se întâmplă multe nenorociri în cluburi. O să rămân aici s-o protejez, dacă este nevoie.

Relu (o duce pe Riza la masă și se apropie de poștaș spunându-i autoritar): Unde-i pachetul? Vreau să-l văd!

Poștașul (scoțând pachetul): Am înțeles că nu trebuie să returnez niciun ban destinatarului.

Relu (luând pachetul): Vezi-ți de treaba ta!

Poștașul: Aș putea să rămân și eu în club la distracție?

Relu: Dacă-ți comanzi băutură și îți vezi de treburile tale, da.

Poștașul: Mulțumesc!

(Poștașul își comandă o băutură și se așază la o masă. Niște fete se grăbesc să-i țină companie Relu ia pachetul, îi face semn Rizei să îl urmeze și părăsec pentru scurt timp localul ca mai apoi să se întoarcă discret și să se așeze la o masă.)

Relu: Sper că ai înțeles ce ai de făcut?

Riza: Eu nu pot să fac așa ceva. Nu pot să pun substanțe fetelor în băutură ca pe urmă să le folosești în Dumnezeu știe ce scopuri.

Relu: Vorbește mai încet.

Riza: Eu te credeam un om bun. Am crezut că dorești fete frumoase care să danseze, ca să atragi cât mai multă lume. Marfa de care vorbeai am crezut că o s-o comercializezi la cei interesați pentru câștiguri mai bune.

Relu: Ți-am spus să nu mai gândești prea mult, că nu gândești bine. Tu trebuie să ascuți ce-ți spun eu și să execuți.

Riza: Eu nu pot să fac rău nimănui.

Relu: Lasă că pot eu să fac.

Riza: Ești foarte rău.

Relu: Sunt rău că îți tolerez toate prostiile?

Riza: Plec acasă.

Relu: Nu pleci niciunde. Iei un pahar de băutură, te împidici și torni conținutul pe rochia unei fete. Ea merge la baie, o urmezi și tu cu scuzele de rigoare, iar mai departe mă ocup eu.

Riza: Cum te ocupi tu?

Relu: Nu te privește.

Riza: Eu plec acasă. Nu te mai recunosc.

(Relu o prinde de mână și o bruschează.)

Relu: Nu pleci niciunde. Aici stai.

Riza: Împotriva voinței mele?

Relu: Da.

Riza: O să sun la poliție.

Relu (bruscând-o): Nici la mă-ta nu poți să suni. Aici stai până dimineață și mă ascultă.

Riza (ripostând cu lacrimi în ochi): Nu mai vreau să rămân aici niciun minut.

Relu (bruscând-o în continuare): Telefonul! Scoate telefonul! (Îi ia telefonul forțat.)

(Poștașul care a văzut toată scena s-a apropiat de cei doi.)

Poștașul (către Riza): Domnișoara are probleme?

Relu (către poștaș): Ce-am vorbit noi doi?

Poștașul: Că pot rămâne, dacă îmi văd de treaba mea.

Relu: Și ce faci tu acum?

Poștașul: M-am oferit să ajut.

Bodyguardul X (care între timp ajunge lângă cei trei): Să-i dau o lecție șefu?

Relu: Una scurtă, ca să se învețe minte, iar dacă nu se învață minte, îl arunci afară.

(Bodyguardul X îl lovește pe poștaș. Acesta cade din cauza loviturii. Bodyguardul X îl prinde de gulerul cămășii și îl ridică de jos târându-l până la un scaun.)

Bodyguardul X (către poștaș): Sper că ai înțeles lecția?

(Bodyguardul X fără să aștepte răspuns se întoarce lângă Relu și Riza.)

Relu (către Riza): Mergi la baie să te speli pe față! Nu mai sta aici toată plânsă. Nu vezi ce urâtă ești așa? Vrei să ieși la fugă clinții?

(Riza pleacă plângând.)

Relu (către bodyguard): Nu mai îmi este de niciun folos Riza. E îndărătnică. Nu mai pot să obțin nimic de la ea, nici bani, nici alte servicii. A venit timpul să o trimit și pe ea dincolo. O să-i pun în băutură ceva care să o adoarmă. După ce adoarme o urci în autodubă. Între timp mai rezolv și alte câteva fete, pe urmă facem un transport peste hotare.

Bodyguardul X: Am înțeles, șefu.

(Bodyguard se retrage. Relu pune niște prafuri în paharul de băutură al Rizei, pe urmă se duce să cocheteze și cu alte fete spre a le pune prafuri în băutură. Poștașul profitând de neatenția lui Relu se apropie de masa Rizei și schimbă paharul ei cu a lui Relu.)

Poștașul (aparte): L-am aranjat. După ce adoarme o să fug cu Riza din club și chem poliția. Numai de-ar bea paharul. (Se întoarce grabnic la masa lui.)

(Riza vine de la baie și se așază la masă, pe un scaun. Relu o vede și vine la ea.)

Relu: Și-a revenit prințesa?

Riza: Nu.

Relu (apucând paharul din fața lui): Să închinăm un pahar, ca să-ți mai revii.

Riza: Nu vreau.

Relu (dând peste cap băutura din paharul lui): Văd că ești foarte încăpățânată. O să bei când eu îți spun!

Riza: Mi-ai pus și mie ceva în băutură?

Relu: Ai început să gândești, să ai opinii? O să bei, că tu trebuie să mă ascuți pe mine. (Îi face un semn bodyguardului, iar acesta vine.)

Bodyguardul X: M-ați chemat?

Relu: Ajută domnișoara să bea conținutul paharului!

Bodyguardul X: Am înțeles.

(Relu se amestecă printre tinerii ce dansează cochetând cu unele fete, bodyguardul se așază lângă Riza la masă, o ia de după gât și o obligă să bea paharul. Riza nu poate decât să bea conținutul paharului. După ce bodyguardul își termină treaba se ridică de la

masă lăsând-o pe Riza plângând. Între timp Relu dă semne de amețeală. La un moment dat se apropie de o masă și cade.)

Bodyguardul X (către Relu): Ce se întâmplă șefu?

Relu: Nu știu, mi-e rău. Fii atent la fete, la Riza, nu la mine. (Încearcă să se ridice.)

Bodyguardul X (către Relu): Să vă ajut?

Relu: Ajută-mă să ajung până la baie.

(Poștașul profitând de absența celor doi se duce la Riza.)

Poștașul: Haide să plecăm de aici cât mai repede!

Riza: Tu?

Poștașul: Da, eu. Relu a băut paharul ce trebuia să-l bei tu. Am anunțat și poliția în urmă cu cinci minute să vină să facă o verificare în club, că se petrec lucruri ciudate. Eu zic să mergem până nu ne prinde poliția și pe noi aici, ca să mai ajungem și martori.

Riza: O să-l închidă iar?

Poștașul: Nu știu. Să mergem.

Riza: Îți mulțumesc. M-ai salvat.

(Cei doi părăsesc clubul.)

Actul IV

Decorul: O cameră de zi.

Scena I

(Sonia se află în fața unei icoane și se roagă.)

Sonia: „Tatăl nostru / Care ești în ceruri, / Sfințească-se numele Tău, / Vie împărăția Ta, / Facă-se voia Ta, / Precum în cer, așa și pe pământ, / Pâinea noastră cea de toate zilele, / Dă-ne-o nouă astăzi / Și ne iartă nouă greșelile noastre, / Precum și noi iertăm greșiților noștri / Și nu ne duce pe noi în ispită, / Ci ne izbăvește de cel rău. Slavă Tatălui, și Fiului și Sfântului Duh. Amin.“

(Se închină și sărută icoana. În cameră intră Riza cu poștașul.)

Riza (către Sonia): Cum de nu dormi la ora aceasta? Mă așteptai pe mine, ca să ai ce să raportezi dimineață bunicului?

Sonia: Vorbește mai încet. Riști să-i trezești pe toți.

Riza: Dacă nu-i trezesc eu acum, o să-i trezești tu, de dimineață, cu fel de fel de povești despre mine.

Sonia: Eu doar mă rugam. M-am trezit ca să fac rugăciunile de la miezul nopții.

Riza (către poștaș): Sonia se pregătește de călugărie. Îl iubește foarte mult pe Dumnezeu.

Poștașul: Cinste ei.

Sonia: Nu sunt vrednică de călugărie.

Riza (râzând): Dacă nu ești tu vrednică, cine ar putea să fie, eu?

Sonia: Dumnezeu îi cunoaște pe cei vrednici, noi nu avem dreptul să judecăm. Noi trebuie să fim buni, să ne ajutăm unii pe alții, să ne rugăm unii pentru alții, să ne iertăm unii pe alții.

Poștașul: Și tu faci acest lucru?

Sonia: Încerc și eu ce pot.

Riza: Acum vrea să pară smerită.

Poștașul (către Riza): De ce ești răutăcioasă? Ce e rău în a fi moral?

Riza (gânditoare): Dacă ar fi fost moral Relu, cât de fericită eram acum.

Poștașul: Tot la el te gândești, de ești așa rea cu sora ta acum.

Riza (către poștaș): Te rog, iartă-mă. Nici nu te-am invitat să iei loc. Te rog să iei loc unde îți place, pe scaun sau pe canapea. O să te servesc cu o cafea imediat.

Poștașul: Nu e nevoie să te deranjezi. Mai bine ocupă un loc lângă mine pe canapea, ca să putem comunica.

Sonia: O să aduc suc și prăjitură.

Riza (către Sonia): Te rog.

(Sonia părăsește camera.)

Poștașul: Nu e bine să rămân mult. Nu doresc să deranjez.

Riza: Am citit scrisoarea ta.

Poștașul. Am scris ceea ce simt, dar, te rog, să nu te simți obligată cu nimic. Nici măcar nu e nevoie să îmi spui opinia ta.

Riza: Și dacă doresc să-ți împărtășesc opinia mea?

Poștașul: O să te ascult.

Riza: Mi-a plăcut scrisoarea. Nu ești nici urât. Suflet bun ai. Poate, cu timpul, o să mă înveți și pe mine care este adevărata dragoste.

Poștașul (fericit): Chiar îmi dai voie să fac acest lucru?

Riza: Îți dau voie.

Poștașul (îi ia mâinile Rizei și le sărută): Îți mulțumesc.

Riza: Eu îți mulțumesc, că m-ai scăpat de la mare necaz.

Poștașul: O să te fac să zâmbești din nou. O să fie așa de frumos.

(În cameră intră Sonia cu suc și prăjitură. Le așază pe masă. Toarnă suc în pahare.)

Sonia: Când doriți, vă puteți servi. Eu o să mă retrag în camera mea, ca să nu vă deranjez.

Riza: Mulțumim.

(Sonia pleacă. Poștașul sare fericit de pe canapea în timp ce și Riza se ridică, pe urmă o ia în brațe pe Riza.)

Poștașul (ridicând-o pe Riza în brațe): Sunt fericit! Fericit!

Riza: Mai încet. O să-i trezești pe toți.

Poștașul (eliberând-o pe Riza): A răsărit soarele și pentru mine. Lebăda albă s-a întors și a vestit primăvara.

Riza: Dacă ai știut să arunci cămașa de urzici la timp.

Poștașul (luând-o din nou pe Riza în brațe): Lebăda mea albă! Cât de mult te iubesc, Riza mea!

Riza: Nu dorești să servim o prăjitură, un suc?

Poștașul (fermecat): Orice dorești tu.

(Riza îl duce de mână spre masă. Acolo poștașul se așază pe scaun, iar Riza în brațele lui. Ia o prăjitură și îi dă să guste, apoi gustă și ea.)

Poștașul: E dulce și bună ca tine.

Riza: Eu nu sunt de mâncare. Te avertizez că nu sunt nici măcar comestibilă, otrăvesc.

Poștașul (fericit): Otrava mea!

Riza: Și acum?

Poștașul: Mi-e deja dor de tine numai la gândul că trebuie să plec acasă.

Riza: Ai putea rămâne până dimineață. Canapeaua e liberă, asta doar dacă nu vine Luca să se joace pe computer cum are obiceiul. Și noaptea îl muncesc jocurile. Pe Sonia, rugăciunile, iar pe Luca, jocurile.

Poștașul: E mai bine să merg acasă.

Riza: Nu e bine deloc. După ce s-a întâmplat în club, nu e indicat să mergi noaptea atâta drum. Dacă bodyguardul se plimbă acum liber pe străzi și dă peste tine? Nu, nu e bine să pleci acum. Trebuie să aștepti până dimineață.

Poștașul: Până la urmă ești îngrijorată puțin, puțin, pentru mine. Înseamnă că nu ți-s indiferent?

Riza: Firește că nu-mi ești indiferent.

Poștașul: Totuși, nu-mi permit să rămân. Bodyguardul nu poate să fie în libertate.

Riza: O să rămâi!

Poștașul: Poate să vină din nou Sonia să se roage sau Luca să se joace. Eu sunt un străin în casa voastră.

Riza: Ai dreptate. O să vii la mine în cameră în noaptea aceasta.

Poștașul: Cum aș putea? Nu doar că te iubesc, te și respect.

Riza: N-am spus că te chem pentru cine știe ce lucruri la mine în cameră. O să povestim de-ale noastre, iar dacă ne fură somnul, tu o să dormi pe fotoliu. Am un fotoliu pat.

Poștașul: E bine, dar dimineață?

Riza: Ce e dimineață?

Poștașul: Cum pot să plec fără să fiu văzut?

Riza: Te deranjează dacă o să fii văzut?

Poștașul: N-aș dori să-și imagineze familia ta tot felul de lucruri rele.

Riza: Poți avea încredere în mine?

Poștașul: Da.

Riza: Atunci să mergem în camera mea.

(Riza îl ia de mână pe poștaș și părăsesc camera de zi.)

Scena II

(E dimineață. În cameră apare Luca.)

Luca: Totul e la fel. Nimic neschimbat. Ce mult am dormit! E timpul să văd cum mai stau în joc. (Se apropie de computer și-l pornește. În cameră apare Riza și poștașul.

Poștașul (către Riza în șoaptă): Poate nu s-au trezit încă.

Luca (observându-i): Ia te uită! Și eu care credeam că e totul la fel. Uite, noutatea!

Poștașul: Bună dimineața!

Luca: Cred și eu că o fi bună, după o noapte fierbinte.

Riza: Te rog să nu te grăbești a trage concluziile.

Luca: Ce concluzii? Eu doar observ. Bunicule! Bunicule! Avem musafiri.

Riza: Te rog nu striga!

Luca: Ai spus ceva? Bunicule!

Riza: Taci!

Bunicul: Da. De ce strigi?

Luca: Avem musafiri.

Poștașul: Bună dimineața.

Bunicul: Așa devreme a venit poșta astăzi?

Luca: A venit din camera Rizei.

Bunicul: Nu înțeleg.

Poștașul: O să vă explic. La club, noaptea ce a trecut, s-a întâmplat un incident și eu am condus-o pe Riza acasă, iar Riza a considerat că nu e bine să plec noaptea singur spre casă și am rămas aici. Eu sunt cinstit. Nu am făcut nimic necuvincios.

Bunicul: Și ce ai de gând cu Riza?

Poștașul: Să vă cer mâna ei.

Bunicul: Riza, ce părere ai?

Riza: Eu n-am nimic împotriva.

Bunicul: Atunci trebuie să vorbim și cu părinții tăi.

Riza: Mama nu este acasă.

Bunicul: O să vină și ea, până atunci să servim micul dejun.

Sonia, ajutată de Lola s-a trezit cu noapte în cap să-l pregătească.

Poștașul: Pe mine o să vă rog să mă scuzați, trebuie să plec la muncă.

Bunicul: Atunci, fugi!

Poștașul: Mulțumesc! De două ori mulțumec!

(Poștașul pleacă.)

Bunicul (către Riza): Ai scăpat de vagabondul de la telefon?

Riza: Da.

Bunicul: Și ai alergat în brațele altuia?

Riza: N.N. m-a salvat de vagabond și de un mare necaz.

Bunicul: Care N.N.?

Riza: poștașul.

Bunicul: Dacă ne-ai fi ascultat, nu ar fi fost nevoie să te salveze nimeni. Înțelegi?

Riza: E greu să înțelegi. Omul când e îndrăgostit nu mai vede și nu mai aude nimic.

Bunicul: Înțeleg că nu înțelegi, dar puteai să mai asculți și tu un sfat bun, nu să te arunci ca musca în plasa păianjenului.

(În cameră vin Vlad și Grasu.)

Vlad: Bună dimineața!

Grasu: Bună dimineața!

Bunicul: Bună dimineața! Ați dormit bine?

(Cei doi frați se așază pe canapea.)

Vlad: Toată noaptea a sforăit Ghiță.

Ghiță: Nu-i adevărat.

(Sonia apare cu o tavă însoțită de Lola și Tică.)

Sonia (punând tava pe masă și așezându-se pe un scaun): Micul dejun e gata.

(Lola se așază și ea pe un scaun la masă.)

Tică: Eu am mâncat. (Tică aleargă la dulap după hârtie.)

(În cameră apare și Ovidiu.)

Ovidiu (somnoros, așezându-se pe un alt scaun la masă): Văd că toată lumea e prezentă. (Servește de pe tavă ceva.)

Bunicul (merge și el să ia ceva de pe tavă, apoi îi spune lui Ovidiu): Doar nora, nu e prezentă.

Magda: Și eu sunt aici.

(Copiii aleargă să-și îmbrățișeze mama.)

Sonia (fericită, urmată la vorbe de ceilalți frați): Mama!

Ovidiu (aparte): A venit. Nu mai sunt singur.

Bunicul (bucuros): În sfârșit suntem toți.

(Magda se așază pe canapea și ceilalți fac cerc în jurul ei.)

Sonia: Ce bine că ai venit acasă! Ne-a fost dor de tine.

Vlad: Ce mi-ai adus?

Sonia (către Vlad): Mama e cel mai de preț dar, Vlad!

Vlad: Tu și ideile tale.

Magda: În două săptămâni se încheie anul școlar. Am o propunere. Eu rămân toată vara aceasta în țară, așa că putem merge în concediu împreună. Vă gândiți ce frumos o să fie? Toată familia împreună.

Bunicul: Tocmai acest lucru lipsea din familia noastră.

Magda: M-am interesat. Am închiriat o vilă. O să mergem la mare toată familia.

Tică: La mare? Ce frumos! O să văd marea!

Luca: O să-mi iau un laptop cu mine. Pe unchiul *Nu-mi aduc aminte* îl luăm cu noi?

Magda: Firește că-l luăm. Face parte din familie.

Riza: Iar când ne întorcem de la mare o să fie nunta mea cu N.N.

Grasu: Și peste câțiva ani nunta mea cu Maria, vânzătoarea de înghețată.

Magda: Ce mai așteptați? Să înceapă pregătirile!

Riza: Să aruncăm cămașa de urzici și să eliberăm lebăda cea albă!

Ana-Cristina Popescu
Babilonie

(Luca pune muzică. Sonia strânge de pe masă. Magda deschide geamantanul și scoate cadouri de care se bucură Vlad, bunicul, Grasu. Tică desenează. Riza scoate din dulap haine, ca să vadă ce i s-ar potrivi mai bine la mare.)

Cortina cade.

Greierul și furnica

Personaje: Greierul Pierdevară, Furnica Varălungă, Bătrânul, Femeia văduvă, Soacra mare, Copilul.

Actul I

Decorul: O stradă pustie, câteva uși ale unor case.

Scena I

Greieru: Nu, nu, nu și nu. Așa nu se mai poate. Trebuie să rezolv cumva problema aceasta. Dar cum? (E foarte agitat. Se plimbă pe o stradă pustie și își frământă mâinile.) Nu găsesc soluții. (Energic) Trebuie să găsesc soluții. (Gânditor) Da. Așa o să fac. O să bat la o ușă. Ușa se va deschide și atunci le trântesc o poveste. (Entuziasmat) Dar ce poveste? Povestea mea cea veche. Tristă poveste. Înduioșează și cele mai împietrite inimi. (Se apropie de o ușă.) Să încerc. (Bate la ușă. Un bătrân deschide ușa.)

Bătrânul: Căutați pe cineva?

Greieru: Pe stăpânul acestei case.

Bătrânul: A murit.

Greieru: A murit?

Bătrânul: În urmă cu o lună.

Greieru: Și atunci casa aceasta, a cui este casa aceasta?

Bătrânul: A mea.

Greieru: Cu neputință. Mi-ați spus că stăpânul casei a murit în urmă cu o lună.

Bătrânul: Da. A murit în urmă cu o lună.

Greieru: Și-atunci casa, casa aceasta, cui a rămas?

Bătrânul: Mie.

Greieru: Cine sunteți dumneavoastră?

Bătrânul: Sluga.

Greieru: Atunci nu e casa dumneavoastră. Stăpânul dumneavoastră a avut rude?

Bătrânul: A avut.

Greieru: Acele rude sunt moștenitorii casei.

Bătrânul: Nu sunt.

Greieru: Ba da, ei sunt moștenitorii casei. Casa se cuvine rudelor.

Bătrânul: Nu sunt ei moștenitorii casei. Stăpânul mi-a lăsat mie tot, tot, tot. Așteptați un moment. (B intră în casă și se întoarce cu un document.) Ascultați! Eu, Lucrețiu Stănescu, proprietar, las toată averea mea, casă, grădină, terenuri, slugii mele, Costache Gheorghe, care m-a slujit cu multă credință patruzeci de ani. Nimeni nu poate să conteste acest act, fiindcă l-am scris în deplinătatea facultăților mentale și în prezența avocatului meu, Pălărie Sandu.

Greieru: Prin urmare dumneavoastră sunteți stăpânul casei?

Bătrânul: Da, sunt stăpânul casei stăpânului meu.

Greieru: Atunci mă puteți asculta?

Bătrânul: Nu ascult pe nimeni. Eu mi-am ascultat doar stăpânul.

Greieru: Vă cer ajutorul.

Bătrânul: Ce ajutor?

Greieru: Trebuie să mă ascultați, ca să mă puteți ajuta.

Bătrânul: Nu ascult nimic.

Greieru: Bine. Foarte bine. Atunci vă cer găzduire în casă dumneavoastră.

Bătrânul: Nu găzduiesc pe nimeni. Mergeți la un hotel. Este unul chiar în această zonă.

Greieru: Problema este că nu am bani.

Bătrânul: Și atunci cum doriți să găsiți o gazdă?

Greieru: Cer ajutor.

Bătrânul: Ce fel de ajutor?

Greieru: Un adăpost pe timp de iarnă.

Bătrânul: A! Căutați un stăpân pe timp de iarnă? E cam greu. Din primăvară până în toamnă sunt cele mai importante munci

într-o gospodărie, dar se poate și iarna. Aveți posibilitatea să faceți menajul și să vă ocupați de animale.

Greieru: Nu, nu am venit să mă angajez. Eu caut un loc cald unde să stau, să mănânc ceva, să dorm și să cânt. Da. Să cânt! Îmi place să cânt! Știu să cânt! Pot să cânt!

Bătrânul: Atunci cântă. Strada e mare. Poți să cânți.

Greieru: În stradă mi-e frig.

Bătrânul: Atunci nu cânți.

Greieru: Mă puteți ajuta?

Bătrânul: Nu. Eu nu ajut oamenii leneși, oamenii care nu sunt buni de nimic. Pe lumea aceasta nimic nu e gratis. Și eu am muncit pentru casa aceasta din tinerețe. Am fost slugă la stăpân și nu i-am ieșit din cuvânt.

Greieru: Dar eu știu să cânt. De ce e rău să cânți? Sunt artist. (Își mișcă picioarele în ritm de dans.) Sunt fericit. Când dansez, când fredonez, sunt enorm de fericit. Mă înțelegeți? Sunt fericit!

Bătrânul: Atunci dansează și cântă. (Vrea să plece.)

Greieru: Nu pleca! Nu, nu, nu pleca! Nu pot să cânt și să dansez, pentru că mi-e frig.

Bătrânul: Te încălzești dansând.

Greieru: O să-mi înghețe corzile vocale.

Bătrânul: Atunci nu mai cânți.

Greieru: Cântecul e viața mea.

Bătrânul: Uite ce e. Am pierdut suficient timpul cu tine și am mai și înghețat de frig. Cred că e timpul să mă retrag în casă la căldură.

Greieru: Căldură! Nu.

Bătrânul: Ce nu?

Greieru: Nu pleca încă. Uite! Eu o să aduc fericirea în casa ta. Îți dai seama câtă bucurie o să fie în casa ta iarna aceasta?

Bătrânul: Dacă îmi cureți ghetele, îmi faci focul, măhuri prin casă.

Greieru: Eu nu știu decât să cânt.

Bătrânul: Îmi pare rău, pentru lăutari ușa casei mele este închisă. Eu doresc liniște.

Greieru: Fără muzică totul e trist. Liniștea poate să ducă la singurătate. Muzica animă totul.

Bătrânul: Poate, nu poate, eu am ușa închisă pentru cei ca tine.

Greieru: Atunci de ce stai în ușă?

Bătrânul: Așa este. De ce stau în ușă?

Greieru: De ce?

Bătrânul: De ce?

Greieru: Da. De ce stai în ușă?

Bătrânul: Ai bătut la ușă.

Greieru: Și?

Bătrânul: Mi-ai cerut să te ajut.

Greieru: Și de ce nu mă ajuți?

Bătrânul: Pentru că eu nu ajut greierii.

Greieru: De unde-mi cunoști numele?

Bătrânul: Nu-l cunosc.

Greieru: Mai înainte mi-ai spus pe nume.

Bătrânul: Nu ți-am spus pe nume.

Greieru: Ba da.

Bătrânul: Nu.

Greierul: Eu sunt Greierul Pierdevară.

Bătrânul: Ei vezi!

Greieru: Ce să văd?

Bătrânul: Ești un bun de nimic.

Greieru: Sunt un artist. Eu cânt, dansez. (Începe să danseze și să cânte.)

Bătrânul: De ajuns.

Greieru: Nu vă place arta?

Bătrânul: Nu-mi plac oamenii leneși.

Greieru: Dar eu nu sunt leneș. Eu cânt. Dansez.

Bătrânul: Poți cânta și dansa la altă ușă, de la o altă casă. Nu mai vreau să te văd la poarta mea! Ai înțeles? (Vrea să plece.)

Greieru: Ia stai, stai, stai. Cum casa ta? Parcă spuneaai că ești doar o slugă.

Bătrânul: O slugă care a știut să curețe ghetetele, să facă focul.

Greieru: Eu nu știu și nici nu vreau.

Bătrânul: Atunci nu te pot ajuta.

Greieru: Dar este timpul să angajezi o altfel de slugă, una care îți face casa luminoasă.

Bătrânul: Eu am nevoie de căldură, de curățenie, de mâncare, nu de lumina artei cum spui tu.

Greieru: Vezi tu! Și eu am nevoie de căldură, mâncare, curățenie. Tu ai toate aceste lucruri. Cunoști aceste lucruri. Toată viața te-ai ocupat cu aceste lucruri. În schimb ești lipsit de bucuria artei. Eu pot să-ți aduc această luminare, să te scot din întuneric, să te înțeleptesc.

Bătrânul: Nu, mulțumesc!

Greieru: Cum dorești. Eu ți-am făcut o ofertă foarte bună, arta în schimbul căldurii unei locuințe.

Bătrânul: Oferta este refuzată.

Greieru: Atunci apelez la milă. Cer milă, milă pentru un biet artist condamnat să trăiască în frig, fără o bucată de pâine.

Bătrânul: Milă? Să-mi fie milă de cineva care refuză să muncească? Niciodată. Adio! (Pleacă.)

Greieru: Adio! (Silabisit.) A di o! N-am rezolvat nimic, nimic. S-a făcut om bătrânul. A ajuns stăpân când e pe picior de plecare. Dacă ajungeam în casa lui, în trei luni, dar ce spun în trei luni? E mult trei luni. În trei săptămâni bătrânul ar fi fost chemat dincolo, la Domnul, în lumea umbrelor, iar eu, eu, cu un document de proprietar. Sunt artist. Mă descurcam eu. Cu bătrânul acesta n-am avut noroc. De fapt artiștii nu au noroc niciodată. Artiștii sunt mereu prigonți, dar e bună opera lor. Las că știu eu! Stau domnii și ascultă muzică, dar nu ar da un ban. Să nu deznădăjduim. Încă nu e cazul. Dar ce frig s-a făcut! Să mă mișc puțin în pași de dans până nu îngheț.

(Pe drum trece o tânără. Greierul se oprește din dans și cântec.)

Greieru: Iarăși ea, domnișoara Furnica Varălungă. De câte ori se ivește în drumul meu îmi merge rău. Anul trecut am stăbătut nouă orașe din cauza ei și tot nu am găsit adăpost. M-a prins primăvara bătând pe la uși, dar a fost o iarnă mai blândă. Anul acesta, dacă nu o să găsesc adăpost, o să îngheț și o să mor. Nu e păcat să moară un artist? El aduce atâtea zâmbete.

Furnica: Cânti, cânti! Cânti și dansezi. Cântă și dansează, că așa o să-ți treacă viața.

Greieru: Domnișoară Furnica!

Furnica: Văd că îți amintești de mine.

Greieru: Se poate să nu-mi amintesc? Câte uși nu s-au închis!

Furnica: Dacă îți amintești de mine, de ce nu mi-ai ascultat sfatul? De ce nu ți-ai construit o casă? De ce nu ți-ai întemeiat o familie?

Greieru: Eu sunt un artist, domnișoară!

Furnica: Un artist. Ce câștigă un artist, dacă nu își întemeiază o familie, nu are un loc cald unde să-și plece capul, o mângâiere?

Greieru: Un artist, domnișoară, e mângâiat de muzica lui. Pentru el muzica este totul, muzica e căminul cel cald, mângâierea. Muzica e cea care-i poartă numele mai departe, așa cum unui om de rând numele îi este purtat de copii. Tu nu înțelegi acest lucru, pentru că nu simți. Vino alături de mine și încearcă să simți muzica. (O ia de mână și începe să danseze cu ea în timp ce fredonează o strofă dintr-un cântec.)

Furnica: Lasă-mă! (Se retrage din dansul greierului.) Eu nu mă încurc cu oamenii leneși, cu oamenii care nu știu să-și zidească o casă. Eu nu ies din rândul lumii pentru o clipă de cum spui tu, muzică, pe urmă să fiu tristă toată viața.

Greieru: Dar de ce să fii tristă? Muzica aduce bucurie, aduce dragoste. Pe urmă nu o să fii nici singură. O să mă ai mereu alături. Tu cultivi legume, zarzavaturi, pe urmă faci mâncare, iar eu cânt.

Toate vor crește mai repede, iar mâncarea o să fie mai gustoasă. Orice plantă se dezvoltă mai bine când în jurul ei este armonie. Fără muzică este posibil ca nimic să nu răsară. Eu zic că este o înțelegere onorabilă. O să ai parte și de dragoste. Cu câtă dragoste o să gust mâncarea gătită de tine, pe urmă o să te iau în brațe și o să te invit la dans! Nu sună ispititor? Greierul și Furnica, soț și soție.

Furnica: Nu! Niciodată!

Greieru: Nu ți-ar plăcea să fii iubită, mângâiată?

Furnica: Nu. Ba da.

Greieru: Vezi? Ți-ar plăcea.

Furnica: Mi-ar plăcea, dar nu așa.

Greieru: Dar cum ți-ar plăcea?

Furnica: El să mă iubească, dar să muncească împreună cu mine, să ne zidim o casă puternică pe stâncă.

Greieru: De ce pe stâncă? Pe pământ nu e bună?

Furnica: E mai trainică.

Greieru: Depinde de temelie și de vânt.

Furnica: Vezi ce ciudat ești?

Greierul: Numai un ciudat îți poate arăta tainele acestei vieți și vei simți că nu ai trăit degeaba.

Furnica: Lângă un ciudat trăiești degeaba. Totul se risipește în vânt.

Greieru: N-ai înțeles tu cât de mult îți îmbogățești sufletul. Înveți să trăiești și pentru tine, nu doar pentru alții. Până la urmă o viață ai.

Furnica: Mă înveți să fiu egoistă?

Greieru: Nu. Doamne ferește! Eu cânt pentru toată lumea, dar și pentru sufletul meu. Te învăț să ai grijă și de tine.

Furnica: Discuția aceasta cu tine este inutilă. Chiar mă grăbesc să ajung acasă. Trebuie să fac cozonaci pentru ziua fratelui meu.

Greieru: De ce nu vrei să faci cozonaci și pentru mine?

Furnica: Cine ești tu? Un străin. De ce aș da bunul meu unui străin?

Greieru: De pomană. De dragul lui. Ca să-ți ajuți aproapele la greu.

Furnica: Aproapele acesta al meu să muncească. E puternic.

Greieru: Aproapele acesta al tău a prins drag de tine și dorește să-ți cânte toată viața, dacă accepți să-i fii soție și să-l chemi la tine în casă.

Furnica: Niciodată. (Pleacă.)

Greieru: Măcar am încercat. Dar ce frig s-a făcut! Să bat la o altă ușă.

Scena III

Copilul: Ce dorești?

Greieru: Cine? Eu?

Copilul: Da. Ce doriți dumneavoastră?

Greieru: Nu doresc nimic.

Copilul: Dar ați bătut la ușa mea?

Greieru: Am bătut.

Copilul: De ce?

Greieru: Să stăm de vorbă.

Copilul: De ce să stăm de vorbă? Eu nu vă cunosc pe dumneavoastră, așa că „La revedere“!

Greieru: Așteaptă!

Copilul: Nu vorbesc cu străinii.

Greieru: Dar deschizi ușa străinilor.

Copilul: Nu am intuit că la ușă este lupul.

Greieru: De data aceasta nu este lupul, ci greierul.

Copilul: Ce greier?

Greieru: Să mă prezint. Eu sunt Greieru Pierdevară.

Copilul: Numele dumneavoastră este Greieru?

Greieru: Da.

Copilul: Am mai întâlnit oameni pe care-i chema Lupu, Mâțu, Măgaru, Rață, Găină, dar Greieru, niciodată.

Greieru: E prenumele.

Copilul (râzând): Prenumele?

Greieru: Ce este așa de amuzant?

Copilul: Și ce dorești de la mine domnule Greieru?

Greieru: Bănuiesc că ești elev.

Copilul: Da. Și?

Greieru: Mă ofer să fiu profesorul tău de canto. Nu dorești niște lecții în particular? Pot face din tine un artist. Nici nu va trece bine iarna aceasta și scot din tine artistul.

Copilul: Te pomenești că te pricepi și la muzică, după cum îți este și numele?

Greieru: Mai bine ca oricine. Probabil nașa mea când mi-a pus numele a intuit ce copil special botează.

Copilul: Eu nu am talent la muzică, pe urmă părinții mei nu-și permit un meditator, mai ales la muzică.

Greieru: Dar ce aveți toți cu muzica?

Copilul: Nimic. Doamne ferește! Dar pe mine nu mă ajută.

Greieru: O să fac din tine un artist, așa cum sunt eu.

Copilul: Ofertă refuzată.

Greieru: Nici nu cer mult. Un pat într-o cameră caldă și o farfurie în plus la masă.

Copilul: Să înțeleg că îți cauți gazdă? Treaba aceasta cu profesorul de muzică este așa o născocire pentru copii ca mine.

Greieru: Nici vorbă. Eram în trecere prin aceste locuri și fiind frumoase mă gândeam să mai rămân o vreme. Eu sunt artist. Îți fac imediat o demonstrație. (Începe să cânte și să danseze.)

Copilul: Bravo! Vă descurcați de minune. Dacă nu mă înșel v-am văzut și iarna trecută pe strada mea încercând să impresionați oamenii cu talentul dumeneavoastră. Și atunci v-ați căutat o locuință. Nu ați prea îndrăznit să vă depărtați de locurile acestea frumoase. Mi se părea mie când v-am văzut la ușa mea că vă cunosc de undeva, dar acum știu. Vă cunosc de anul trecut când vecinii mei v-au închis ușa în nas. (Râde.) Marele artist a revenit și oferă meditații elevilor. Ei bine, nu sunt interesat.

Greieru: Nu insist, dar nu știi ce pierzi.

Copilul: Să merg din ușă în ușă pe timp de iarnă și să ofer muzică în schimbul căldurii și a unui colț de pâine. Nu, mulțumesc.

Greieru: Nu ai înțeles nimic. Eu îți ofer libertatea, nu te împing într-o casă străină unde să aștepti o firmitură. Artistul nu poate să trăiască în colivie cu firmituri. El aleargă prin toată lumea, cântă și dansează. E liber.

Copilul: Atunci cântă, aleargă și dansează. Eu rămân în colivia mea.

Greieru: Prea bine.

Copilul: Ce faci? Nu cânti? Nu alergi? Nu dansezi?

Greieru: Ba da! (Începe să cânte și să danseze. Copilul se retrage în casă.)

Scena IV

Greieru: Ce a făcut copilul acesta din mine. I-am ascultat îndemnul ca un robot. E din ce în ce mai frig și eu în loc să-mi caut locuință dansez și cânt. Doamne! Din nou ea.

Furnica: Tot aici ești?

Greieru: Te-am așteptat.

Furnica: Pe mine?

Greieru: Da, pe tine.

Furnica: De ce? Ți-am spus eu să mă aștepti?

Greieru: Nu.

Furnica: Atunci de ce?

Greieru: Știam că o să treci din nou pe aici.

Furnica: Și dacă nu treceam, ce făceai?

Greieru: Te așteptam până treceai.

Furnica: Și dacă nu mai treceam niciodată.

Greieru: Niciodată nu-mi pierdeam speranța că poate cândva vei trece și pe aici.

Furnica: Și de ce m-ai așteptat?

Greieru: Să te rog să-mi fii soție.

Furnica: Soția ta?

Greieru: Soția mea.

Furnica: Niciodată.

Greieru: Eu o să te aștept aici până ce vei accepta să-mi fii soție. Nu voi renunța niciodată la tine. (Furnica pleacă.) Da. Nu voi renunța niciodată la speranța unui grăunte, a unui pat cald. Poate dacă încerc eu o altă stradă, o să am mai mult noroc. (Pleacă spre a căuta o altă stradă. Furnica își face prezența din nou.)

Furnica: Uite cât m-a așteptat. Numai ce m-am întors cu spatele și a plecat. Dacă stau bine să mă gândesc, nu e chiar de aruncat oferta lui. O să am un soț. O să fiu și eu iubită. Până la urmă chiar aveam nevoie de dragoste. Am muncit toată ziua, am adunat, am făcut depozite pe termen lung, doar la dragoste nu m-am gândit. Dar ce frig s-a lăsat! Mai bine mă duc spre casă. O să mă găsească el într-un final. Nu scapă de mine și se pare că nici eu de el. Poate așa ne-a fost scris, mereu împreună.

Scena V

Greieru: Cât am alergat, Doamne! Atâtea case! Atâtea uși închise! Nicio ușă nu se deschide pentru mine și cea care se deschide se și închide imediat. Nimeni nu mă acceptă. Nimeni nu îmi iubește muzica. Sunt din ce în ce mai deznădăjduit. Nu știu la care ușă să mai bat. Să încerc ușa aceasta însemnată cu negru. (Bate la ușă.)

Femeia văduvă: Dumneavoastră sunteți preotul?

Greieru: Nu sunt preot.

Femeia văduvă: Era de așteptat. Vă lipsește reverenda.

Greieru: Eu sunt un cântăreț, un artist.

Femeia văduvă: I-am spus părintelui să vină fără cântăreț, căci îl am pe vecinul meu ce știe să cânte. Ascultă! Mergi acasă. Nu este nevoie de cântăreț. Eu am nevoie doar de preot pentru funeraliile soțului meu.

Greieru: O femeie văduvă.

Femeia văduvă: Ați spus ceva?

Greieru: Eu sunt un artist, doamnă. O să cânt cum nu a mai cântat nimeni până acum. Trebuie doar să-mi acordați o șansă de a demonstra acest lucru.

Femeia văduvă: Nu înțelegeți? Nu am nevoie de serviciile tale. Pleacă de la ușa mea!

Greieru: O singură șansă.

Femeia văduvă: Nicio șansă. (Pleacă.)

Greieru: În aceste condiții cred că o s-o iau pe urmele celui ce așteaptă să fie dus la groapă. Să mai dansez puțin. Poate mă încălzesc. (Începe să cânte și să danseze.)

(Femeia văduvă își face apariția în ușă și aruncă o găleată pe apă peste Greieru aproape înghețat.)

Femeia văduvă: Mai cântă și mai dansează acum, dacă mai poți. Uite la el. Nu are rușine. S-a apucat să cânte și să danseze în fața casei mele. Nu am destulă întristare, mai trebuie să adauge și el cărbuni aprinși. (Pleacă.)

Greieru: Acum sunt terminat. Femeia asta văduvă m-a omorât. M-a ajutat să îngheț pentru totdeauna. Nu degeaba se spune că văduvele te omoară. Să bat cât mai repede la o altă ușă. Uite la ușa aceea înflorată.

Scena VI

Soacra mare: Cine sunteți dumneavoastră? Sunteți invitat la nuntă?

Greieru: Eu am avut un accident. Am intrat în contact cu o apă pe frigul acesta și cer o oră de găzduiere până ce mă usuc.

Soacra mare: Aici e nuntă mare. Încearcă în altă parte.

Greieru: Dar eu știu să cânt. Poate mirii au nevoie de un solist.

Soacra mare: Au solist.

Greieru: Știu să cânt și la chitară.

Soacra mare: La chitară? Mai eram eu soacră mare, dacă făceam nuntă cu o simplă chitară? Eu am lăutari vestiți.

Greieru: Și eu sunt artist. Puneți-mă la încercare.

Soacra mare: Artist. Tu?

(Greieru încercă să cânte o strofă.)

Soacra mare: Așa cum mi-am imaginat, bun de nimic.

Greieru: Am răgușit din cauza frigului. Vă rog să aveți milă. Când o să mă încălzesc cântecul meu o să fie unic.

Soacra mare: Pleacă din fața casei mele! Aici oamenii vin să se vesească. Tu nu te încadrezi în peisaj.

Greieru: O șansă, vă rog.

Soacra mare: Pleacă! (Intră în casă și închide ușa după ea.)

Greieru: Sunt disperat. O să mor înghețat într-o lume de gheață. Nu mai au oamenii inimă. În locul inimii au sloiuri mari de gheață, au pietre de moară. Cât mi-e de frig! Nu am și eu un adăpost. Nu găsesc un adăpost. (Merge din ce în ce mai zgribulit.)

Actul II

Decorul: O stradă pustie, câteva uși ale unor case, o bancă.

(Greieru stă pe bancă și tot aprinde câte un băț de chibrit.)

Greieru: Curând o să mor. Am ajuns și eu asemenea „Fetei cu chibrituri“, să-mi încălzesc mâinile la flacăra unui bețișor. Nici chibrituri nu am avut, norocul cu un fumător care a terminat un pachet de țigări și l-a aruncat împreună cu o cutie de chibrituri aproape plină în coșul de gunoi de lângă banca aceasta înghețată. Și chibriturile acestea sunt pe cale să se sfârșească. Mi-au înghețat hainele și sunt înveșmântat în gheață. Nici să cânt nu mai pot, nici să dansez. Vocea și picioarele nu mă mai ascultă. Curând se va termina totul. (Se aude vântul.) Acum a început să bată vântul. Toată natura s-a unit împotriva mea, împotriva celui ce i-a doinit din primăvară până în toamnă. Lasă, lasă, că tot ea o să rămână

fără doinitor. Doamne ce vânt rece! Deja nu-mi mai simt picioarele. Nici măcar mâinile nu mă mai ascultă, ca să mai aprind un chibrit. (Încearcă să se ridice de pe bancă și cade.) Nu vreau să mor, Doamne! Sunt așa de tânăr. Nu am avut parte nici de dragostea ce am cântat-o în nopțile de vară. (Se târăște puțin.) De ce trebuie să mor? Nimeni nu mă ajută. Nimeni nu are milă de mine. Dacă oamenii nu au milă de mine, măcar Tu, Doamne, trimite-mi o rază de soare. (Plânge.) Și lacrimile-mi îngheață, lacrimile care sunt sărate și calde.

Până când, Doamne, mă mai lași să mă târăsc? Ajută-mă până nu e prea târziu! (Leșină.)

(În casă se vede cum Furnica face mâncare.)

Furnica: Cred că e timpul să ies în stradă și să-l aduc în casă pe cel înghețat. Probabil lecția aceasta o să-i fie de folos în viitor.

(Furnica se duce și îl ridică pe Greieru. Acesta își revine din leșin și o ajută să-l poată primi în casă ei.)

Greieru: Tu?

Furnica: Eu.

Greieru: Ce caldă ești! Lasă-mă să mă lipesc de tine, altfel o să mor.

Furnica: O să te primesc în casa mea.

Greieru: În casa ta?

Furnica: Da, în casa mea.

Greieru: În casă? Doamne, îți mulțumesc!

Furnica: Să mergem!

Greieru: Să mergem cât mai repede!

(Cei doi intră în casă. Greieru se duce lângă sobă.)

Greieru: Ce bine-i aici! Simt! Acum simt viața cum începe să curgă prin toată ființa mea.

(Furnica deschide un dulap și ia niște haine.)

Furnica: Poftim niște haine uscate!

Greieru: Mulțumesc. (Părăsește camera o clipă și se întoarce îmbrăcat în alte haine. Între timp Furnica pune masa.)

Furnica: Vino, să servim dejunul împreună!

Greieru: Mulțumesc!

(Cei doi servesc dejunul împreună, pe urmă Furnica strânge masa, iar Greieru se întoarce lângă sobă.)

Greieru: Mi-ai salvat viața.

Furnica: Mănâncă!

Greieru: Îți sunt îndatorat cu viața.

Furnica: Atunci o să-ți accept oferta de a deveni soția ta.

Greieru: Soția mea?

Furnica: Nu asta-ți doreai?

Greieru: N-ai idee ce fericit sunt!

(Greieru se ridică de pe scaun, se pune în genunchi și îi sărută mâna.) Îți mulțumesc! O să am grijă de tine toată viața. (Îi sărută iarăși mâna.) Soția mea! (Se ridică.) Mi-a reveni glasul! Casa mea! Sunt fericit! Acum pot să cânt și să dansez! Și când te gândești că totul mi se trage de la o furnică, atât ghinionul, cât și norocul. În sfârșit sunt fericit! Fericit!

Când băutura conduce, casa și bunul simț distruge

(Teatru scurt – Piesă într-un act)

Personajele: Ghiță și Mărie

Decorul: O grădină și o cocină.

Scena I

Mărie: Ghiță! Vino măi, Ghiță! Scapă porcu-n grădină.

Ghiță (vine supărat în grădină): Mai lasă-mă-n pace, nevestă. Ce porc? Ce grădină?

Mărie: Am dat lături la porc și a căzut ușa de la cocină. Nu vezi că abia mă țin la porcul ăsta să nu iasă afară și să dripească toate straturile.

Ghiță (uitându-se la ușa căzută): Cum a căzut ușa? Nu înțeleg.

Mărie: A căzut. Cum să nu cadă? Toată ziua ești la birt cu Ion. Nu mai pui mâna pe nimic, pe urmă te mai și întrebi cum să nu cadă ușa?

Ghiță: Așa? Cum?

Mărie: Cum?

Ghiță: Ușa. Cum a căzut?

Mărie: Era toată coaptă. Bine că nu a împins-o chiar porcul cu râtul.

Ghiță: Atunci, repar-o.

Mărie: Cum să repar ușa, Ioane? Nu e treabă de muiere.

Ghiță (plictisit): Atunci las-o așa.

Mărie: Cum să o las așa? Vrei să distruge porcul toată grădina?

Ghiță: Îl tai.

Mărie: Cum să tai porcul, Ghiță? Porcul se taie de Ignat. Măine, poimăine bate Paștele la ușă și tu vrei să tai porcul.

Ghiță: Și așa nu avem miel de Paște.

Mărie: Nu avem miel, pentru că nu ești tu bun de nimic.

Ghiță (cu răutate): Ai grijă cum vorbești cu mine, femeie, că acum îți dau una.

Mărie: Numai să ridici glasul știi. Vino aici și ține-te la porc, căci mă duc după Pavel să ne ajute să reparăm ușa.

Ghiță: Nu te duci niciunde! Ce să cauți tu la Pavel?

Mărie: Să ne ajute cu ușa de la cocină.

Ghiță: Cu ușa de la cocină? Cu ce ușa, Mărie? Ce ușa repară Pavel când eu nu sunt acasă?

Mărie: Nu repară nicio ușa.

Ghiță: Atunci de unde știi că Pavel repară uși?

Mărie: Nu știu.

Ghiță: Dacă nu știi, de ce te duci să-l chemi, ca să repara ușa?

Mărie: Pentru că tu nu ești bun de nimic.

Ghiță: Și e bun Pavel.

Mărie: Nu știu cât e de bun, dar măcar încearcă.

Ghiță: Ce să încerce, Mărie, Pavel? Ce să repara Pavel?

Mărie: Ce nu poți tu să repara.

Ghiță: Așa. Bine. Am înțeles. Te duci la Pavel și îl chemi la tine să repara ceea ce eu nu pot să repar. Pleacă! Acum să pleci!

Mărie: Cum să plec, că fugе și porcul în grădină?

Ghiță: Ce mi-e porcul, ce mi-e scroafa.

Mărie: Nu înțeleg.

Ghiță (plecând): Nici nu trebuie.

Mărie: Unde pleci, Ghiță?

Ghiță: În lume.

Mărie: Vino să te ții la porc!

Ghiță: Ești tu prea bună la acest lucru.

Mărie: Nu pot să stau toată ziua aici în soare. Am multe treburi.

Ghiță: O să stai până mă întorc cu un ciocan și câteva cuie.

Mărie: Să te întorci repede!

Mărie: De nimic nu-i bun omul ăsta al meu. De când m-am măritat eu sunt și bărbatul și femeia în casă. Așa-i când asculți de inimă. Era plin satul de feciori bogăți și harnici, frumoși la chip dar mie mi-o trebuit Ghiță, că-i glumeț, că-i place jocul și voia bună. Acum spală-te, Mărie, pe cap, cu Ghiță al tău. Nici la joc nu mai e bun, nici de bancuri nu se mai ține, dar se țin bancurile de el. E bețivul satului, Ghiță ăsta al tău. Tot ce a moștenit de la părinții lui se duce pe apa sâmbetei. Grajdii a rămas fără animale, căci Ghiță a vândut vaca și calul, ca să-și achite o amendă și să nu se ducă închis după ce a spart toate geamurile de la birtul lui Biba, fiindcă nu i-a mai dat să bea pe datorie. Coasa ruginește în cui și holdele prind pădure. Ghiță, Ghiță, ce bărbat te-ai dovedit a fi! Măine, poimăine o să cânti la muzicuță ca Ioșca și o să alerge copiii pe uliță în urma ta ocărându-te. Doamne, ce-a căzut pe capul meu! Omul meu e la un pas să ajungă ca bețivul satului, ca Ioșca, cel de care râdeam în copilărie. Of, că nu mai vine odată! Am și oala cu păsulă pe foc. Ghiță! Ce faci Ghiță? De ce nu vii mai repede?

Scena III

Ghiță își face prezența cu o sticlă de băutură în mână.

Ghiță: Ho, că vin. (Merge împleticit înghițind câte o gură de alcool din sticlă.)

Mărie: Ce faci, Ghiță?

Ghiță (mai înghițind o gură de alcool): Ce să fac, femeie. Beau. Beau, ca să uit cât este de amară viața asta.

Mărie: Ai adus ciocan și cuie.

Ghiță: Nu.

Mărie: De ce, Ghiță?

Ghiță: Fiindcă le-am dat lui Biba pe nectarul acesta din sticlă. (Sărută sticla.)

Mărie: Ești un nenorocit, Ghiță! Distrugi totul în jur.

Ghiță (apropiindu-se de Mărie cu sticla): Haide, ia și tu o gură, că-ți trece de supărare!

Mărie (lovind sticla): Ia otrava de lângă mine!

Ghiță: Ho, că-mi trănțești nectarul divin.

Mărie: Nectarul drăcesc.

Ghiță (trăgând încă o gură): Îți dă sănătate.

Mărie: Vino! Stai aici, ca să nu plece porcul în grădină, până ce mă duc să văd de mâncare și să-l chem pe Pavel să ne ajute.

Ghiță (trecând lângă ușa și sorbind cu nesaț din sticlă): Las că scot eu coasta de drac din tine.

(Mărie pleacă.)

Scena IV

Ghiță (stând lângă ușa cocinii, clătinându-se dintr-o parte în alta și înghițind câte o gură de alcool din când în când): Femeile astea! Din cauza lor se apucă omul de băut. La început le suportă cum le suportă. Mai încearcă să le facă și pe plac, că, de, dragostea-i mare, dar cu timpul se satură și dorește să scuture jugul robiei. Să nu vă însurați oameni buni! Oameni buni, mă auziți? Să nu vă însurați niciodată! N-aveți idee cât e de rău să fii însurat. Bărbate du-te încolo, vino-ncoace, fă așa, nu fă așa. Nu mai sunteți liberi. Vă închideți singuri în colivia nevestei și cântați cum vrea ea. În zori cântați Vivaldi, iar seara Ciprian Porumbescu, dacă mai puteți, că la un moment dat vă ia urâtul și glasul nu vă mai ascultă. Priviți-mă pe mine! (Încearcă să stea drept cu sticla în mână, dar nu poate, se dezechilibrează.) Ați văzut? Sunt așa cum a dorit ea să fiu. Da, ea, femeia! Sunt un amețit. Nu mai am echilibru. Mă clatin în toate părțile. Uite ce a făcut din mine! Doamne! (Începe să plângă strângând sticla în brațe.) Doamne, ce-am ajuns! Norocul cu ea. (Sărută sticla.) Ea e singura care mă anesteziază, ca să uit de colivia nevestei. Ce liber eram înainte! De când m-am însurat sunt ca o jucărie pe care o pui în mișcare învârtind cheia. (Strânge sticla

în brațe.) Nu mai pot! Nu mai vreau! M-am săturat! Vreau să fiu cel de odinioară! Ea mă omoară treptat și viața se scurge repede. (Se pitește jos și plânge.) Nu vreau să mor! Am auzit că cei care beau se îmbolnăvesc la ficat și mor. Nu vreau. Nu vreau să mor. Doamne! Nu vreau să mor! Și totuși nu pot fără ea. Ea mă conduce, ea îmi dictează ce să fac. Ea îmi pătrunde în minte, în suflet și mă amețește. E așa de bine când te transformă în robul ei.

Scena V

Mărie (venind în grădină): A cui rob, Ghiță?

Ghiță (tresărind): Al nectarului divin sau ce credeai, că al femeii?

Mărie: Nu mai credeam nimic.

Ghiță: Unde-i Pavel?

Mărie: Nu a fost acasă, dar mi-a împrumutat, Ioana, nevasta lui, cuie și un ciocan.

Ghiță: Și cine bate cuiele, Mărie?

Mărie: Le-oi bate eu, că am ajuns și bărbat și femeie în casă.

Ghiță: Atunci eu plec.

Mărie: Nu pleci niciunde.

Ghiță: Atunci stau.

Mărie: Atâta știi să stai și să bei.

Ghiță: Atunci stau sau plec?

Mărie (uitându-se în cocină): Unde e porcul, Ghiță?

Ghiță: Nu știu. Doarme.

Mărie: Cum doarme, Ghiță? Cum doarme?

Ghiță: Doarme așa cum doarme.

Mărie: Porcul a fugit din cocină.

Ghiță: De ce să fugă? Eu nu l-am gonit.

Mărie: Nu ești bun de nimic! Uite porcul. A nenorocit toată grădina! Am lucrat degeaba toată primăvara. Prinde porcul, Ghiță! Hai să-l băgăm în cocină!

Ghiță (încercând să alerge, se împiedică și cade, dar sticla tot nu o scapă din mână): Îl prind, acum îl prind.

Mărie: Pe cine să prinzi, Ghiță? Pe cine?

Ghiță: Porcul.

Mărie: Tu nu poți să te ții pe picioare și vrei să prinzi porcul. Ajută-mă să-l direcționăm spre cocină!

Ghiță: Vin! (Se ridică, merge aplecat în zig-zag, se împiedică, mai și cade.)

Mărie: Nu ești bun de nimic. E distrus totul. Toată munca mea a fost zadarnică. Acum! Hai că reușim! (Cei doi determină cu greu porcul să intre în cocină.) Am reușit. Dă-mi ciocanul și cuiele!

Ghiță (împiedicându-se, aduce ciocanul și cuiele): Le-am adus.

Mărie (ia ciocanul și cuiele încercând să repare ușa): Nu reușesc. E treabă de bărbat.

Ghiță: Lasă-mă pe mine! (Ia ciocanul și un cui și în loc să lovească cuiul își dă cu ciocanul peste degete.) Au! (Suflă peste degete aer.) Mi-am nenorocit degetele din cauza ta! Plec! Mă duc în lume.

Mărie: Du-te, du-te, că de nimic nu ești bun. (Mărie ia ciocanul și cuiele și reușește într-un final să repare ușa.) Gata. Mi-a ajutat Dumnezeu și-am reparat-o. Măcar de aș mai salva ceva și din grădină.

Ghiță (care s-a oprit la câțiva pași de Mărie din cauză că a căzut și nu s-a mai putut ridica): Ajută-mă să mă ridic, că mi-e foame!

Mărie (ajutându-l): Ai muncit ceva, ca să mănânci?

Ghiță: Da. Am alergat după porc. Toată viața am alergat.

Mărie (sprijinindu-l pe Ghiță ca să poată merge): Da, ai alergat toată viața și acum te lași condus.

Ghiță: De femeie.

Mărie: Nu de femeie, Ghiță, de alcool.

Ghiță: Nu vreau să mor!

Mărie: Atunci renunță la alcool!

Ghiță: Nu pot, Mărie, nu pot! Mi-a intrat în sânge și nu pot.

Ana-Cristina Popescu

Babilonie

Mărie: O să ajungi de nu mai ai unde să-ți pleci capul, că alcoolul este lacom, înghite tot ceea ce ai, înghite avere, casă, familie, sănătate.

Ghiță (plângând): Ce mă fac? Ce mă fac?

Mărie: Îți spun eu. Nu mai bei.

Ghiță: Să nu mai beau? Ce greu e! Să nu mai beau.

Mărie (părăsind grădina împreună cu Ghiță): Să nu mai bei, Ghiță, să nu mai bei!

Ana-Cristina Popescu

Babilonie

Lipitorile

Piesă într-un act

Decorul: O terasă, câteva mese și scaune. Pe ecran apare imaginea unei ape.

Personajele: Auraș, Copilul, Vicu, Lințu, Avocatul, Ospătarul.

Scena I

Copilul, Auraș, Vicu

(Un copil se joacă sărind de pe un picior pe altul. În timpul jocului cântă.): „Auraș, păcuraș, / Scoate apa din urechi, / Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din amândouă, / Că ți-oi da paraua nouă, Auraș, păcuraș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un galben vechi!“

(Auraș stă la o masă alături de Vicu și citește ziarul.)

Auraș: Din nou.

Vicu: Te strigă!

Auraș: Cine mă strigă, Vicule?

Vicu: Nu-l auzi? Copilul!

Auraș: Nu mă strigă pe mine. E un joc, un descântec sau cântec, ia-l cum dorești.

Vicu (ironic): Auraș!

Auraș: Nu se poate!

Vicu: Ce tot spui?

Auraș: Lințu!

Vicu: Ce-i cu el?

Auraș: Un hoț! Mi-a furat din nou un articol.

Vicu: Ce articol?

Auraș: Despre Centenarul Marii Uniri.

Vicu: Asta-i bună. Uniți în cuget și simțiri.

Auraș: Nu înțelegi? E vorba de furt.

Vicu: I-a fost foame omului de un articol.

Auraș: Dacă-i era foame și fura o bucată de pâine, înțelegem, dădeam vina pe instinctul de supraviețuire, dar să-mi fure mintea, sufletul meu, viața?

Vicu: Poate așa supraviețuiește el. Se urcă pe spinarea altora și dorește să pară mare.

Auraș: Să furi viața altuia?

Vicu: Fiecare fură ce poate.

Auraș: În primul rând nu e bine să furi, pe urmă așa ceva nu se poate, chiar nu se poate.

Vicu: Uite că se poate! De ce nu-l dai în judecată?

Auraș: M-a amenințat că mă dă el pe mine în judecată, el care nu știe să lege două cuvinte fără să facă un dezacord.

Vicu: Vezi! Nu are cum să câștige.

Auraș: Știu că nu are cum să câștige. Eu am dovezi. Am schițele mele, iar la un test de creativitate, Lințu ar claca.

Vicu: Atunci de ce mai stai pe gânduri?

Auraș: Eu n-am umblat niciodată prin judecăți.

Vicu: Ei, n-ai umblat! Totul are un început.

Auraș: Nu mi-au plăcut niciodată oamenii care umblau prin judecăți, oamenii lacomi, oameni ce-ar fi luat și pielea de pe capra vecinului.

Vicu: Aici nu-i vorba de așa ceva.

Auraș: E mai mult decât îți imaginezi. Nu e doar o palmă de pământ și-o capră. E vorba de viața mea. Îmi fură viața.

Vicu: Când îți spun!

Auraș (gânditor): Trebuie să mă judec cu el!

Vicu: Cunosc eu pe cineva care te-ar putea ajuta.

Auraș: Ți-aș fi profund îndatorat.

Vicu: Dar te costă.

Auraș: Plătesc oricât.

Vicu: Chiar oricât?

Auraș: Oricât. Eu muncesc. Am bani.

Vicu: Nu-i vorba de bani.

Auraș: Nu înțeleg.

Vicu: Vreau să-mi faci și mie o lucrare.

Auraș: Ce fel de lucrare?

Vicu: O lucrare științifică.

Auraș: A, dorești să citești o lucrare științifică publicată de mine? Cam ce temă ți-ar plăcea să abordez?

Vicu: N-ai înțeles. Doresc ca lucrarea să fie publicată cu numele fiului meu și cât mai repede. Fiul meu e necesar să fie autorul unei lucrări științifice pentru ca să i se reducă din pedeapsă. Cred că ai auzit și tu că l-au arestat pentru acuzația de luare de mită. Niște nenorociți!

Auraș: Îmi pare rău pentru situație, dar nu pot să vă ajut.

Vicu: Te plătesc și te ajut să îți rezolvi și problema cu Lințu.

Auraș (apatic): Chiar nu înțelegi.

Vicu: Nu e nimic greu de înțeles. Mă ajuți și te ajut.

Auraș: Mintea nu e de vânzare. Mintea nu are preț! Mintea este oglinda ființei! Acum e plină de idei, se împodobește frumos, mâine poate e întuneric. Ca să nu se piardă în întuneric trebuie s-o ari, s-o ari așa, precum ari pământul. N-ai idee câtă muncă se ascunde în spatele fiecărei pagini scrise!

Vicu: Ai putea totuși să mă ajuți. Mai furi și tu de pe la alții, un rând de la unii, unul de la alții. Te-ai pricepe să îmbini idei.

Auraș: Eu așa ceva nu fac.

Vicu: Toată lumea fură, numai tu nu ai auzit de așa ceva. Nu trebuie decât să deschizi televizorul și să privești cum sunt vândute minciunile.

Auraș: Ce minciuni?

Vicu: Medicamente miraculoase, tigăi magice ...

Auraș: Știu, știu.

Vicu: E fiul meu. Trebuie să-l ajuți. S-a încurcat cu niște nemernici. După ce i-a scos din mocirlă l-au acuzat de dare de mită. Ce zici, mă ajuți?

Auraș: Îmi pare rău, chiar nu pot!

Vicu: Dacă nu mă ajuți, nu-mi ești prieten! Ce contează o lucrare în minus pentru tine!

Auraș: Tu, dacă ai avea zece copii, te-ar lăsa sufletul să renunți la unu dintre ei?

Vicu: Nu cred că vrei să mă lași la greu. Te credeam cel mai bun prieten al meu. Sunt neputincios, Auraș!

Auraș: Te rog, nu mai insistă!

Vicu: Insist, Auraș, insist! Numai tu mă poți ajuta în această privință.

Auraș: Ai multe relații.

Vicu: Numai tu faci lucrurile bune. Știi că nu-ți bați joc.

Auraș: E adevărat. Eu sunt original în toate.

Vicu: Insist!

Auraș: O să merg la bibliotecă să caut câteva zeci de cărți, pe urmă ...

Vicu: Poți merge și la librărie, unde dorești, că eu plătec. Prin urmare ne-am înțeles, faci o lucrare pentru fiul meu?

Auraș: O să fac.

Vicu: Așa te vreau! Ospătar!

Ospătarul (venind): Doriți să comandați?

Vicu: O sticlă de șampanie și două pahare!

Ospătarul: Imediat.

Vicu: Știam că nu mă lași la greu. Ești cel mai bun prieten al meu.

Auraș: Din cauză că-ți sunt prieten, te ajut.

Vicu: Îți mulțumesc! Să știi că o să vorbesc cu avocatul fiului meu, să-l rezolvăm pe Lințu. Auzi, tu? Cum să fure? Cum și-a permis să fure?

(Ospătarul vine cu șampanie și toarnă în paharele celor doi clienți. Vicu scoate o bancnotă și o dă ospătarului. Acesta o ia și pleacă.)

Vicu: Mă cunosc toți. Abia așteaptă să le trec pragul.

Auraș: Eu nu pot să beau. Prefer să mă retrag, căci mi-ai dat de lucru.

Vicu: Asta cam așa e. Îți mulțumesc! Mâine o să te aștept tot aici, la aceeași oră, cu avocatul. Vreau să-mi arăți ce ai scris!

Auraș: Nu am cum să scriu ceva până mâine, cel mult să adun niște cărți și să fac un plan al lucrării.

Vicu: Ești deștept. Ceva, ceva, tot o să reușești a scrie, măcar un argument. Știi că poți.

Auraș: Nu pot să promit.

Vicu: Te rog!

Auraș: O să încerc!

Vicu: Mulțumesc! Eu știu că tu ești un om ce-și respectă cuvântul dat.

Auraș: Tocmai din această cauză nu-mi place să promit ceva ce n-aș putea duce la bun sfârșit.

Vicu: O să poți!

Auraș: O noapte nedormită în plus sau în minus.

Vicu: Suntem prieteni.

Auraș (ridicându-se de la masă): Eu chiar trebuie să plec.

(Copilul apare între timp și se apropie de Auraș, pe urmă aleargă după el sărind dintr-un picior pe altul și cântând: „Auraș, păcurăș, / Scoate apa din urechi, / Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din amândouă, / Că ți-oi da paraua nouă, Auraș, păcurăș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un galben vechi!“)

Auraș (plecând, către copil): Iar ai venit? Alt loc de joacă nu ai găsit?

Copilul (urmându-l): „Auraș, păcurăș, / Scoate apa din urechi, / Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din amândouă, / Că ți-oi da paraua nouă, Auraș, păcurăș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un galben vechi!“

Scena II

Vicu și Lințu

(De masa unde Vicu savura șampanie se apropie Lințu cu un ziar în mână.)

Lințu: Să trăiești, domnule Vicu!

Vicu (tresărind): Lințule! Ia loc! (Lințu se așază.) Am auzit că i-ai făcut-o lui Auraș.

Lințu: Auraș e un prost, crede că mă fură el pe mine? Niciodată!

Vicu: Auraș spune că tu îl furi pe el. Chiar astăzi mi-a arătat un articol în ziar despre Centenarul Marii Uniri ce l-ai luat de la el.

Lințu: Se laudă că l-ar fi publicat cu o lună în urmă într-o antologie și el l-aș fi copiat apropape cuvânt cu cuvânt de acolo.

Vicu: Ce zici? Bei un pahar de șampanie cu mine?

Lințu: Beau, Vicule! Sărbătoresc că astăzi mi-au publicat în ziarul săptămânal prima mea poezie.

Vicu: Ia, uimește-mă!

Lințu (deschizând ziarul): Dorești să o ascuți?

Vicu: Firește! Dă-i drumul! Citește-o!

Lințu: **Sub steagul tricolor**

Privește-acum și zbori spre câmpul înverzit,

Privește-acum și zbori spre cerul însořit,

Coboară-apoi din stelele pierdute printe nori

Și vezi macul ce-și varsă roșeață-n vânt și ploii!

Te urcă-n vârf de munte și uită-te spre cer,

Înoată printre valuri, pierdute-n eter,

Dar nu uita că-n umbră plâng macii ce-au căzut,

Plâng străbuna glie de oasele ce-mpung!

Oriunde zbori acum și-oricâte dealuri treci,

Oricât de mare ești, e timpul să te-oprești

Și să privești în jur, la macii care dorm,

Care-au țesut pământul țării cu trupul lor.

Privește-acum la țara ce straie noi și-a pus,

Ana-Cristina Popescu

Babilonie

La ea, bătrâna mamă, spre cei care s-au dus!
S-au dus spre locuri line cu sufletu-mpăcat,
Că tu, copilul de astăzi, să crești liber, curat.

100 ani trecut-au de când românii frați
Și-au dat cu toții mâna și-au trăit împăcați,
Străinul să nu poată să rupă brațul lor,
Unit pentru vecie sub steagul tricolor.

Privește, tu, copilul, ce astăzi te înalți
Și visezi munți, și păsări și cerul să-l străbați,
Cum macii au apus pe câmpul înroșit
Ca tu să poți zbura acum spre infinit!

Sub steagul tricolor e rostul tău și-al meu,
Uniți sub semn de sânge, așa vom fi mereu,
Oricâte dealuri ai în față să străbați,
Pământul strămoșesc e raiul din Carpați.

Vicu: Bravo, Lințule! Ești mare patriot. Ascultând poezia ce-ai publicat-o am și uitat cum ai tăiat combinatul acela ce l-ai obținut la un preț de nimic, ca să-l vinzi la fier vechi peste graniță. Când ai vândut combinatul ce era de folos românilor, pachet la străini, semănai mai mult cu un vierme trădător ce roade pe la temelia țării.

Lințu: Acum mă jignești.

Vice: Ia nu te mai simți ofensat și mai bea un pahar cu mine! E stilul lui Auraș în poezie.

Lințu (ridicându-se de la masă): Mi-e suficient!

(Lințu pleacă. Este urmat la scurt timp de Vicu.)

Scena III

Vicu, Auraș, copilul și avocatul

(Vicu vine împreună cu avocatul și se așază la o masă.)

Vicu (în timp ce mergea alături de avocat): Trebuie să mă ajuți, domnule avocat!

Avocaul (asemenea): Te costă!

Vicu: Niciodată nu am rămas dator.

Avocatul (așezându-se la masă): Ce-mi ceri acum este ilegal, dar o să te rezolv.

Vicu: Atunci, pot să contez pe tine?

Avocatul: Da. (notându-și ceva într-o agendă ce tocmai a scos-o din servietă) Și cum spuneai că-l chemă pe fraierul acela?

Vicu: Taci! Vine!

(Auraș vine spre masa celor doi.)

Vicu (ridicându-se de la masă și oferindu-i un scaun lui Auraș): Ce bine că ai venit, Auraș! Ai ocazia să-l cunoști pe domnul avocat.

Avocatul: Din păcate am un proces și mă grăbesc. (către Auraș) Poate cu altă ocazie o să ne cunoaștem mai bine. (Avocatul își strânge lucrurile și pleacă. (către cei doi) Pe mine vă rog să mă scuzați!

Vicu: Sănătate!

Auraș: Numai bine!

Vicu: O să se rezolve totul! Mi-a promis avocatul că te va ajuta. Mare om e avocatul acesta! Păcat că s-a grăbit să plece! Ai fi avut ocazia să-l cunoști și tu.

Auraș: Eu am încredere în cuvântul tău.

Vicu: Așa te vreau, prietene!

Ospătarul (vine la masa celor doi): Vă aduc meniul?

Vicu: Câte o bere rece.

Ospătarul: Imediat!

Vicu: E băiat bun, avocatul! Te rezolvă. Tu ai scris ceva?

Auraș (scoțând niște foi dintr-o servietă veche): Da.

Vicu (ia foile): Să vedem!

Auraș: E original.

Vicu (lecturând): Îmi place. Ai făcut treabă bună. În cât timp crezi că o să termini lucrarea?

Auraș: Cred că într-o lună, două, căci am ales o temă în funcție de cărțile ce le-am studiat ani de zile.

Vicu: E perfect așa.

Ospătarul (venind): Berea e servită!

Auraș: Mulțumim. Astăzi plătesc eu. (Scoate din buzunar niște bani mototoliți.)

Vicu: Dacă ți-a făcut plăcere!

Auraș: Era rândul meu.

Vicu: În ce belele am putut să intru din cauza unor nenorociți pe care fiul meu i-a scos din mocirlă, iar ei l-au acuzat de luare de mită. Dar n-ai putea termina mai repede lucrarea?

Auraș: Cum mai repede?

Vicu: Maximum o lună.

Auraș: E greu, dar o să încerc. Am ceva ciorne puse bine în timp ce lecturam diferite cărți.

Vicu: Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

Auraș (servind din bere): Pentru asta sunt prietenii, să se ajute.

Vicu: Hai, noroc!

Copilul (se apropie de masa celor doi jucându-se): „Auraș, păcuraș, / Scoate apa din urechi, / Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din amândouă, / Că ți-oi da paraua nouă, Auraș, păcuraș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un galben vechi!“

Auraș: Iar ai venit?

Vicu: Se joacă. E coincidentă de nume.

Auraș: Nu-mi place deloc acest cântec. Parcă ar prevesti un rău.

Vicu: Ești prea superstițios.

Auraș: Eu plec. Am foarte multă treabă, iar copilul acesta mă indispune. (Se ridică de la masă și pleacă.) Sănătate!

Vicu: Sănătate!

Copilul (îl urmează pe Auraș cântând): „Auraș, păcuraș, / Scoate apa din urechi, / Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din

amândouă, / Că ți-oi da paraua nouă, Auraș, păcuraș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un galben vechi!“

Vicu (singer): Curând, foarte curând, totul o să fie al meu. Eu n-am pierdut nimic niciodată. Mereu am câștigat. Dacă am dat un ban unui fraier, am știut să mi-l iau înapoi înmiit. Dacă am dorit să-mi construiesc un palat, am găsit furnici fără prea multă minte să vină la clacă. Acum o să mă ridic deasupra celor materiale, o să intru în rândul oamenilor culți. Păcat de Auraș! Pune atâta suflet în numele unei prietenii care de fapt nu există. (Ia o gură de bere.) E amară, dar ce dulce o să fie victoria mea. Pe Auraș îl cunosc de mai bine de zece ani. Era străin în oraș pe atunci. Mereu i-am cerut câte ceva, iar el se grăbea să-și arate prietenia oferindu-mi darul. Acum i-am cerut bunul lui, cel mai de preț lucru ce-l are și el se grăbește să-mi ofere puțin miez, dar eu o să i-l iau tot. Eu nu mă mulțumesc niciodată cu un deget, mereu iau toată mâna. Trebuie pentru a reuși acest lucru să-i fac o vizită la domiciliu, în bârlogul fiarei. Doar invadând bârlogul fiarei, poți să o biruiești. (Pleacă.)

Scena IV

Auraș, Vicu și copilul

Copilul: „Auraș, păcuraș, / Scoate apa din urechi, / Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din amândouă, / Că ți-oi da paraua nouă, Auraș, păcuraș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un galben vechi!“

(Auraș vine și se apropie de copil.)

Auraș: Tot aici ești?

Copilul (jucându-se): „Auraș, păcuraș, / Scoate apa din urechi, / Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din amândouă, / Că ți-oi da paraua nouă, Auraș, păcuraș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un galben vechi!“

Auraș: Nu înțelege nimic.

Copilul (oprindu-se din joc și adresându-se lui Auraș): Scoate apa din urechi!

Auraș: Apa din urechi?

Copilul: Ca să auzi ce e bine și ce e rău, să înțelegi care ți-e prieten și care nu ți-e prieten.

Auraș: Ce știi tu?

Copilul (depărtându-se): „Auraș, păcuraș, / Scoate apa din urechi, / Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din amândouă, / Că ți-oi da paraua nouă, Auraș, păcuraș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un galben vechi!“

Auraș: Un amărât, probabil un orfan. Oare de ce întârzie, Vicu?

Vicu (apare cu un diplomat)

Auraș: Ei!

Vicu: S-a rezolvat! Lucrarea a fost un adevărat miracol. I-au redus pedeapsa. Problema este alta.

Auraș: Care?

Vicu: Lințu te-a dat în judecată.

Auraș: De ce să mă dea Lințu în judecată?

Vicu: Spune că l-ai furat. Ce mai? Te acuză de plagiat.

Auraș: El, pe mine? Plagiatorul pe autor? Așa ceva e de necrezut!

Vicu (liniștit): Da, el, pe tine!

Auraș: Dar?

Vicu (râzând): Plagiatorul a devenit autor și își cere drepturile.

Auraș: Eu sunt creatorul!

Vicu (gânditor): O să te ajut. Am nevoie de toate schițele tale. Știi, schițele ce mi le-ai arătat zilele trecute când ți-am făcut o vizită. Avocatul are nevoie de dovezi, ca să te ajute.

Auraș: Să mergem la mine acasă, ca să ți le dau pe toate.

Copilul (apare din nou și se apropie de cei doi): „Auraș, păcuraș, / Scoate apa din urechi, / Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din amândouă, / Că ți-oi da paraua nouă, Auraș, păcuraș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un galben vechi!“

Vicu: Pleacă, măi!

Auraș: Lasă-l în pace! Nu mă mai deranjează! Să mergem!

Vicu: Să mergem!

Copilul (în urma lor): „Auraș, păcuraș, / Scoate apa din urechi,
/ Că ți-oi da parale vechi, / Scoate-mi-o din amândouă, / Că ți-oi da
paraua nouă, Auraș, păcuraș / Ieși afara din urechi / Că ți-oi da un
galben vechi!“

Scena V

Auraș

(Auraș stă pe jos, în fața terasei și încearcă să scape de niște lipitori ce s-au instalat pe brațele lui.)

Auraș: Nu mai am nimic. Mi-au furat tot, mi-au furat viața. Acum sunt stăpâni pe viața mea. (încercând să scape de lipitori) Lipitorile acestea! S-au prins de mine și acum îmi sorb sângele. Vor să-mi bea și ultima picătură de sânge, ca să nu mă mai ridic din cenușă și să merg mai departe. (plângând) Cât de prost am putut să fiu! (gânditor) Vicu ne-a aranjat pe amândoi, atât pe mine, cât și pe Lințu. Acum el este creatorul. A câștigat procesul. Ciornele mele l-au făcut mare. Și nici copilul acela nu se mai joacă pe aici. Era ca o prevestire rea cântecul din jocul lui. (încercând să scape de lipitori) Lipitorile acestea nu știu cum și când s-au înfipt în trupul meu și acum îmi sug sângele. (luptându-se cu lipitorile) Aș putea să o iau de la capăt, dar mi-e teamă că un alt Lințu și un alt Vicu mă va sufoca iarăși și iarăși. Am avut ochii închiși și urechile pline de apă, încât am crezut în vorba lingușitoare. Nu, nu mai am putere să fac nimic și lipitorile acestea mă sorb picătură cu picătură. Munca mea, atâta muncă, atâta suflet, atâta înfrânare și nopți nedormite! Sunt un om terminat. Auraș și-a pierdut lumina. Acum se scaldă în întuneric și alții îi beau nectarul vieții. Auraș nu mai are putere să lupte! Lipitorile l-au doborât! (gânditor) Ce ți-e și cu lipitorile acestea!

Cortina cade.

Omul ce culege raze de soare

Piesă într-un act

Personajele:

Omul ce culege raze de soare

Vânzătorul de iluzii

Iov

Ignatie Teoforul

Iona

Noe

Bogatul căruia i-a rodit țarina

Îngerul 1, Îngerul 2, Îngerul 3

Sfântul Pantelimon

Bătrânul

Decorul: Un loc pustiu, câteva pietre mari. Pe o piatră stă o femeie și plânge.

Scena I

Omul ce culege raze de soare: De ce m-ai părăsit, Doamne? Am tot sperat că o să-ți întorci fața și spre mine, dar Tu mă ocoleai în timp ce eu mă prăbușeam, bucată cu bucată. Acum s-au năruit toate. Acum sunt doar eu. Sunt singur(ă) într-o lume pe care n-o cunosc. Toți apropiații mei s-au dus. I-ai chemat înainte de vreme. Uite! Am aici o listă, un șir nesfârșit de morți. (Scoate din buzunar o foaie uzată.) Ieri l-am trecut pe ultimul. Credeam că poate, într-un târziu, o să Te înduri de mine. Cu cât lista se mai mărea și eu aveam mai mulți apropiați morți, decât în viață, nădejdea în milostivirea Ta era tot mai mare. Speranțele mele s-au năruit ieri, odată cu moartea celui mai mic fiu al meu. Doar eu mai lipsesc de pe listă. Toate neamurile mele, prietenii mei, toți s-au dus. Rând pe rând s-au dus toți. Universul meu s-a prăbușit. (Citește numele scrise pe listă.) Ion, Maria, Gheorghe, Floare, Ana, Dumitru, Ana,

Simion, Nicolae, Petru, Tăliuța, Pavel, Ilinca, Maria, Deiu, Andrei. (Se oprește și cade în genunchi tânguindu-se.) Nu mai pot! Sunt prea mulți! Au plecat toți, iar eu am rămas singur(ă)! Sunt singur(ă), atât de singur(ă), încât îmi vine să chem munții să-mi facă acoperiș să nu mai văd nimic, să nu mai văd chipul soarelui și să nu mai ascult muzica zilei. (Se ridică, ascunde pomelnicul în sân și pășește pierdută.) Poate că ieri îmi mai zâmbea o floare când îmi întorceam capul spre soare, mă mai striga o frunză, dar astăzi nu mai îmi zâmbește nimic. Astăzi totul a împietrit în jurul meu. Apele au secat, iar pietrele se macină sub ploaia fierbinte de săgeți solare. Sunt o piatră bătută de soare și vânt, o piatră ce a vărsat și ultima picătură de apă, o ultimă lacrimă. De-acum nu mai izvorăsc. O să stau așa nemișcată și o să aștept clipa când o să merg și eu dincolo, acolo unde mă așteaptă ai mei. Aici nu am ce să mai fac. Nu cunosc pe nimeni și nu mai doresc să cunosc pe nimeni. Tot ce am atins s-a ofilit. Orice urmă de energie a secat în jurul meu. (Se așază pe o piatră.) O să stau aici și o să aștept, o să aștept până ce o să împietresc. Atunci o să urc pe o rază de soare spre Dumnezeu, căci mi-e dor de ai mei, ai mei ascunși într-un nor sau într-o vale plină de verdeață. (Își ascunde o clipă fața în palme.) Cum de nu m-am gândit? (Sare de pe piatră.) O să adun, o să adun de dimineața până seara raze de soare. Fiecare rază de soare ce reușesc să o prind, o să mă ducă mai aproape de cei care au fost chemați dincolo de acest pustiu. (Râde și se apleacă, ca să culeagă o floare.) Când eram copil culegeam margarete. Fiecare margaretă avea povestea ei tainică. Eu o ridicam din iarbă și o prindeam într-o cunună. Cred că la fel s-a întâmplat și cu familia mea. Au fost culeși și împlețiți într-o cunună albă. Doar pe mine m-a uitat Creatorul cununii. Eu sunt floarea aceasta rătăcită în pustiu (arătând spre floarea ce o învârtea în mână). Cum ai apărut aici? (vorbind cu floarea) Probabil te-ai rătăcit asemenea mie. Ai greșit drumul. De undeva ai apărut. Eu, eu nu mai știu cum am ajuns aici, dar am plecat așa, departe. Nu am mai dorit să ascult și să văd nimic. Știi! În jurul meu era prea multă veselie. Era dans, voie

bună, păsările cântau, florile înfloreau, copiii alergau, oamenii construiau palate. Lumea mea era întunecată. Rând pe rând s-au dus toți, unchi, mătuși, frați, surori, bunici, părinți, soț(ie), copii. Se îmbolnăveau și mureau. Speram că poate, poate o să li se afle leacul, dar nu, rând pe rând s-au dus toți. (Tresare. Scapa floarea.) O rază de soare! O s-o prind! (Sare după raza de lumină încercând să o atingă.) Încă puțin. Poate e raza mea salvatoare de soare. (Încercă să prindă raza în palme, dar eșuează de fiecare dată.) Am pierdut-o. Prima rază salvatoare s-a dus. (Tristă.) Când o să-mi scape toate razele de soare printre degete s-a zis și cu viața mea. (Se așază joc sprijinindu-se cu spatele de o piatră.) Așa au venit și au plecat toate, ca niște raze de soare. Cândva eram o familie mare. Florile înfloreau, păsările cântau, iar eu creșteam. Am crescut până ce m-am împiedicat de o piatră. Era o piatră ascuțită. Am sângerat puțin. Nici nu am dat prea mare atenție sângerării, dar de atunci lumea mea s-a întors, și-a întors fața de la lumină, a început să se prăbușească și totul din cauza mea, din cauza pietrei ivite în drumul meu. Prima dată s-au ofilit florile, pe urmă s-au îmbolnăvit păsările și au uitat să mai cânte. Copacii au uitat să mai rodească. În jurul meu cădeau la pat toți. Îi târam după mine să ia și ei o gură de aer, o picătură de lumină. Le mângâiam fruntea încercând să-i încălzesc cu flacăra ce o mai am, dar toate s-au dovedit zadarnice. Un blestem a căzut asupra mea și am pierdut tot, tot. Eu sunt cauza răului. Am greșit cândva. Am tăiat un copac la rădăcină și acesta s-a ofilit. De atunci a început să cadă totul în jur. După prima cădere am fost convins(ă) că prețul păcatului a fost plătit, însă m-am înșelat. Ea nu se mai sfârșea. (strigător) Câtă singurătate! (domol) Era un timp când îmi doream singurătatea. O confundam cu liniștea. Acum singurătatea mă ucide. Doamne, cu cine să vorbesc? Cui să mă plâng? (Se ridică.) Era demult, tare demult. A murit o soră a bunicii. Atunci s-a petrecut alunecarea mea în infern. M-am trezit singură, într-o cameră rece, în fața mea un sicriu și în el o femeie albă. Trebuia să priveghez mortul, căci toți își căutau de lucru. M-am speriat și am fugit. Afară era bunica ce

m-a certat și m-a trimis înapoi. M-am pitit într-un colț înspăimântat(ă). Era liniște, prea multă liniște. Așa a început totul. Eu am alunecat în întuneric. Bezna îmi chinuia sufletul. Am reușit să alerg la un moment dat și m-am ciocnit de el, copacul secerat la rădăcină, însă i-am întors spatele. Piatra, copacul ivit în cale-mi a vărsat câteva lacrimi și m-a privit ca pe un condamnat la moarte. De atunci numărăm cercurile ce se strângeau în jurul meu cu fiecare durere. Speram să le pot rupe cu fiecare încercare ce-mi otrăvea soarta și să scap din iadul în care am alunecat. Zadarnic! Ca un Purgatoriu a lui Dante se juca din când în când soarta cu mine și eu nu reușeam să gust apa Paradisului. Poate ele, razele, mă vor salva, îmi vor lumina calea! (entuziazmat(ă)) O rază! (Aleargă să prindă raza.) Cred că am prins-o! S-a stins? Raza ce am prins-o s-a stins? (Plânge.) (Se așază pe o piatră.)

Scena II

(Își face apariția un vânzător. Are un căruț acoperit.)

Vânzătorul de iluzii: Pofțiți la iluzii! Astăzi am ofertă la iluzii. Iluzii! Pofțiți la iluzii!

Omul ce culege raze de soare (apropiindu-se): Iluzii? Cum adică iluzii?

Vânzătorul de iluzii: Pofțiți la iluzii! Astăzi am ofertă la iluzii. Iluzii! Pofțiți la iluzii!

Omul ce culege raze de soare: Iluzii de vânzare? Nu am mai auzit.

Vânzătorul de iluzii: Iluzii colorate, iluzii sprâncenate! Iluzii! Iluzii! Pofțiți la iluzii!

Omul ce culege raze de soare: Chiar nu înțeleg. Nu mai înțeleg nimic.

Vânzătorul de iluzii: Ce nu înțelegeți? Vând iluzii.

Omul ce culege raze de soare: Îmi vinzi și mie o iluzie?

Vânzătorul de iluzii: Costă. Depinde de iluzie. Iluziile alb-negru sunt mai ieftine. Astăzi ofer două astfel de iluzii la zece lei.

Omul ce culege raze de soare: Eu doresc o altfel de iluzie.

Vânzătorul de iluzii: Una colorată?

Omul ce culege raze de soare: Doresc o rază de soare.

Vânzătorul de iluzii: Raze de soare nu avem.

Omul ce culege raze de soare: N-ai înțeles. Doresc ca eu să prind o rază de soare, s-o culeg.

Vânzătorul de iluzii: Tu n-ai înțeles! Raze de soare nu avem.

Omul ce culege raze de soare: Dar credeam că iluziile pot să fie orice.

Vânzătorul de iluzii: Raze de soare nu pot să fie.

Omul ce culege raze de soare (se duce spre o piatră și se așază): Atunci nu doresc să cumpăr nimic.

Vânzătorul de iluzii (plimbând căruțul și oprindu-se în fața omului ce culege raze de soare): Pofțiți la iluzii! Astăzi am ofertă la iluzii. Iluzii! Pofțiți la iluzii!

Omul ce culege raze de soare: Mă deranjezi. Am venit aici pentru o clipă de liniște.

Vânzătorul: E un loc public, prin urmare pot vinde iluzii câte doresc.

Omul ce culege raze de soare: Nu-mi vinzi și mie o iluzie?

Vânzătorul de iluzii: Spune! Ce fel de iluzie?

Omul ce culege raze de soare: O rază de soare.

Vânzătorul de iluzii: Ai noroc. Tocmai am primit în ofertă raze de soare.

Omul ce culege raze de soare: Poți să-mi dai și mie o rază de soare?

Vânzătorul de iluzii: Pot, dar te costă.

Omul ce culege raze de soare: Nu am bani.

Vânzătorul de iluzii: Poate ai ceva de valoare?

Omul ce culege raze de soare: Un ceas. E un ceas de epocă. E din aur. Doar el mi-a mai rămas. De-aș putea să dau timpul înapoi!

Vânzătorul de iluzii: O să poți da timpul înapoi. Raza de soare ce ți-o vând în schimbul ceasului te va ajuta.

Omul ce culege raze de soare (oferindu-i ceasul): Poftim ceasul!

Vânzătorul de iluzii (studiindu-l): E perfect.

Omul ce culege raze de soare: Și raza mea de soare?

Vânzătorul de iluzii: Privește! (Scoate o oglindă din căruț și lumina s-a reflectat din oglindă spre cerul senin, spre razele de soare.) Alege ce rază de soare dorești!

Omul ce culege raze de soare (prinzând o rază de soare): Pe aceasta o vreau. Doresc să o culeg și s-o ascund în sân.

Vânzătorul de iluzii: Ia-o!

Omul ce culege raze de soare: Acum pot să mă pierd în raza de soare și să mă întorc în timp?

Vânzătorul de iluzii: Poți.

Omul ce culege raze de soare (fericit): Pot.

(Vânzătorul de iluzii pleacă.)

Scena III

Omul ce culege raze de soare: Îm doresc să clădesc tot, tot ce s-a sfărâmat în jurul meu. Ai auzit raza mea de soare? Tot!

(Apare un om ce se așază pe o piatră.)

Omul ce culege raze de soare: Cine ești tu?

Omul necunoscut: Iov.

Omul ce culege raze de soare: Ce faci aici?

Iov: Aștept.

Omul ce culege raze de soare: Ce aștepti?

Iov: Tu ce aștepti?

Omul ce culege raze de soare: Ca raza de soare să-mi aducă pe toți cei ce au fost luați de lângă mine.

Iov: Nu se poate acest lucru.

Omul ce culege raze de soare: Cum să nu se poată?

Iov: Trebuie să ai răbdare în suferința ta. În cele din urmă vei afla izbăvire.

Omul ce culege raze de soare: Știu cine ești. Tu ești dreptul acela ce a pierdut tot, a pierdut averea, fiii și fiicele, a fost lovit de boală cumplită și tot nu a ridicat glasul împotriva lui Dumnezeu.

Iov: „Gol am ieșit din pânțele mele și gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!“

Omul ce culege raze de soare: Și ai primit mai multe înapoi, ai fost mai bogat și ai avut alți fii și fiice.

Iov: Trebuie să ai răbdare, să ai credință.

Omul ce culege raze de soare: Nu mai pot. Eu nu pot să merg mai departe.

Iov: Mereu există un nou început. Trebuie doar să ai încredere.

Omul ce culege raze de soare: Îmi vreau viața înapoi.

Iov: Nimeni nu s-a atins de viața ta. Ești bine. Trebuie să pășești cu încredere mai departe.

Omul ce culege raze de soare: Nu. Sunt singur(ă) în mijlocul unei lumi reci. Toți ai mei sunt dincolo.

Iov: Nu ești singur(ă). Bunul Dumnezeu e mereu cu tine. Și cu mine a fost când prietenii mei și femeia mea mă sfătuiau să ridic glasul împotriva Creatorului meu. Eu am știut că este cu mine și am tăcut, și am răbdat.

Omul ce culege raze de soare: Nu, nu, nu! Unde a fost când l-am strigat?

(Apare un alt om străin ce se așază pe o altă piatră.)

Ignatie Teoforul: Te-a purtat pe brațe când ai suferit și l-ai chemat.

Omul ce culege raze de soare: M-a purtat pe brațe?

Ignatie Teoforul: Da, te-a purtat pe brațe. Iisus Hristos prin jertfa lui ne-a luat pe toți în brațele sale, ne-a depărtat de moartea cea veșnică.

Omul ce culege raze de soare: Dar tu cine ești?

Ignatie Teoforul: Eu sunt Ignatie, Ignatie Teoforul.

Omul ce culege raze de soare: Teoforul?

Ignatie Teoforul: Cel purtat de Dumnezeu și cel purtător de Dumnezeu în ființa lui.

Omul ce culege raze de soare: Eu vreau să nu mai fiu singur(ă).

Ignatie Teoforul: Omul nu e singur. Îl are pe Dumnezeu alături mereu.

Iov: Iona a stat în pântecele chitului trei zile, a stat în întuneric și a avut credință. Dumnezeu nu l-a părăsit. A fost cu el și în întunericul de nepătruns.

Omul ce culege raze de soare: Iona!

(Apare un alt om ce se așază pe o altă piatră.)

Iona: M-ai chemat?

Omul ce culege raze de soare: Nu te-am chemat. Nu pe tine te-am chemat. Îi chem pe cei mulți ai mei. Pe ei îi chem.

Iona: Era întuneric și frig. Frigul îmi pătrundea toate oasele și mă cuprindea teama. Am strigat, am plâns, am încercat să rup burta peștelui cu unghile, dar era atât de alunecoasă, de puternică. Am încercat să stau ghemuit într-un colț, dar era multă umezeală. Rece, umedă și întunecată era burta chitului.

Omul ce culege raze de soare: Și cum ai reuși să culegi o rază de soare, ca să evadezi din iadul acela în care ai căzut?

Iona: „Strigat-am către Domnul în strâmtorarea mea, și El m-a auzit; din pântecele locuinței morților către El am strigat, și El a luat aminte la glasul meu!“

Omul ce culege raze de soare: Te-ai rugat?

Iona: Am înălțat rugăciunea mea către Dumnezeu și El m-a auzit și m-a iertat, pentru că am fugit de El și nu l-am ascultat.

Omul ce culege raze de soare: Și ai văzut din nou soarele. Ai putut culege iarăși raze de soare.

Iona: Da. Am putut vedea din nou lumina, căci Dumnezeu a poruncit peștelui să mă elibereze din temnița morții.

Omul ce culege raze de soare: Și peștele a ascultat?

Iona: A ascultat Glasul Stăpânului, al Creatorului.

Omul ce culege raze de soare (ridicându-se de pe piatră și făcând câțiva pași): Și eu mă simt așa, ca într-o burtă mare de pește. E foarte întuneric în jur și nu văd nicio rază de soare să o culeg și să mă agăț de ea. Mi-e teamă. Câteodată mi-e teamă, pe urmă încerc să ating cu palmele pietrele din jurul meu. (Se întinde

pe jos, pe burtă și mângăie o piatră, pe urmă se apropie de altă piatră și face la fel.) Așa. Uite așa le ating! Și ele sunt uscate. Nu găsesc umezeală, nu găsesc verdeață. Încerc să le ud cu lacrimile mele, dar apa lor e înghițită de întuneric. Și nicio rază de soare pe care s-o culeg. Se apropie de Iona. Ajută-mă să evadez din pânțelele negru al iadului în care m-am rătăcit!

Iona: Roagă-te și Domnul Dumnezeu va auzi glasul tău.

Omul ce culege raze de soare (ridicându-se): M-am rugat. Mereu m-am rugat.

(Un alt om vine și se așază pe o piatră.)

Noe: Când te rogi trebuie să crezi că ai și primit.

Omul ce culege raze de soare (ridicându-se): Tu cine ești?

Noe: Eu sunt cel care a plutit pe ape într-o corabie, când toată fața pământului plângea.

Omul ce culege raze de soare (apropiindu-se de omul cel nou): Noe?

Noe: Da, Noe!

Omul ce culege raze de soare (așezându-se la picioarele lui): Și cum a fost când soarele refuza să-și mai arate chipul? Nu ți-a fost dor de razele de soare? Nu ai strigat după ele? Nu ți-ai dorit să le culegi.

Noe: Am avut încredere în Domnul Dumnezeul meu. Am ascultat glasul Lui și am avut răbdare până ce porumbelul a cules firul ce verde.

Omul ce culege raze de soare (ridicându-se): Toți îmi vorbiți de răbdare. Răbdare, răbdare, răbdare! Se așază pe o piatră. Vreau cât mai multe raze de soare. Ați auzit? Voi care tăceți și ați venit să-mi tulburați liniștea cu răbdarea, credința și nădejdea voastră?

Noe: De ce nu ai răbdare până ce vei călca pe cărarea viu colorată a curcubeului?

Omul ce culege raze de soare: Curcubeul! El, da el, aduce razele de soare. Nu, curcubeul meu s-a ofilit din lipsă de apă. E ca o frunză ce tremură în mâinile toamnei.

(Apare un alt om. Se așază pe o altă piatră.)

Bogatul căruia i-a rodit țarina: Ce bine mă simt! Am tot ce-și dorește sufletul meu. Pot să mănânc, să beau, să petrec.

Omul ce culege raze de soare: Cine ești tu?

Bogatul căruia i-a rodit țarina: Sunt un bogat căruia i-a rodit țarina.

Omul ce culege raze de soare: Tu ești dintre cei fericiți care dansează și se veselesc. De fericirea aceasta am fugit eu în acest pustiu. Toți se veseleau și radiau ca soarele în jurul meu, numai eu adunam haine negre până ce și ultima mea rază de soare s-a dus.

Bogatul căruia i-a rodit țarina (râzând): Nu toți au norocul meu.

Un înger (venind spre bogat): „Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! In aceasta noapte vor cere de la tine sufletul tau. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi?”

Omul ce culege raze de soare (apropiindu-se de înger): Un înger! Poți să-mi aduci câteva raze de soare?

Îngerul 1: Privește în jurul tău! Nu vezi? Fiecare piatră a prins glas pentru tine și tu nu vezi?

Omul ce culege raze de soare: Ce să văd?

Îngerul 1: Soarele! Razele de soare!

Omul ce culege raze de soare: Poate e pretutindeni.

Îngerul 1: Nu cauți unde trebuie!

(Se așază pe o piatră.)

Omul ce culege raze de soare: Caut un doctor. Sunt blonav(ă). Am nevoie de un doctor. Toate mă dor. Începe așa, cu o durere de oase, pe urmă urcă spre inimă, spre cap.

(Își face apariția un alt om și se așază pe o piatră.)

Sfântul Pantelimon: Am venit.

Omul ce culege raze de soare: Tu cine ești?

Sfântul Pantelimon: Un doctor.

Omul ce culege raze de soare (apropiindu-se de sfânt și așezându-se la picioarele lui): Poți tu să-mi aduci razele de soare?

Sfântul Pantelimon: Fiecare om are razele de soare în el însuși, trebuie doar să știe cum să le culeagă și să le folosească.

Omul ce culege raze de soare: Ajută-mă să le găsec și eu, omule sfânt. Care ți-e numele?

Sfântul Pantelimon: Pantelimon.

Omul ce culege raze de soare: Ajută-mă „Mare Mucenice și tămăduitorule Pantelimoane“!

Sfântul Pantelimon: Omul trebuie să fie puternic și răbdător în suferință, căci Bunul Dumnezeu îi este alături și el va birui pe vrăjmaș.

Îngerul 1: „Piatră ți-au legat de gât, Pantelimoane, și în mare ai fost aruncat, dar Stăpânul mărilor și pe tine, și piatra a făcut-o ușoară și plutitoare, căci ai mers pe luciul apei, ieșind la mal.“

Omul ce culege raze de soare: Vindecă-mă și pe mine, Sfinte Pantelimoane, de valurile întunecate în care am căzut!

Sfântul Pantelimon: (Punând mâna pe capul omului în semn de binecuvântare): Caută în tine ceea ce îți dorești!

Omul ce culege raze de soare (ridicându-se): Plecați! Plecați toți! Nu mă ajutați cu nimic! Plecați! (Cade pe jos și începe să plângă sprijinindu-și capul de o piatră.)

(Toți se retrag în timp ce apare vânzătorul de iluzii cu căruțul)

Scena IV

(Omul ce culege raze de soare își ridică capul și îl vede pe vânzător.)

Vânzătorul de iluzii: Pofțiți la iluzii! Iluzii! Iluzii! Pofțiți la iluzii!

Omul ce culege raze de soare: Ce rază de soare mi-ai vândut?

Vânzătorul de iluzii: Cea pe care ai ales-o tu.

Omul ce culege raze de soare: Doresc altă rază de soare, altă iluzie!

Vânzătorul de iluzii: Te costă! Un ceas e pre puțin. Acum nu mai am nimic la ofertă.

Omul ce culege raze de soare: Nu mai am nici măcar un ceas. Nu mă am decât pe mine.

Vânzătorul de iluzii: Ce să fac eu cu tine?

Omul ce culege raze de soare: Nu înțelegi? Doresc o altă rază de soare!

Vânzătorul de iluzii (plecând): Pofțiți la iluzii! Iluzii! Iluzii! Pofțiți la iluzii!

Omul ce culege raze de soare (târându-se după el): Unde pleci?

Vânzătorul de iluzii (întorcându-și capul): Îmi dai sufletul tău pentru o altă iluzie, o altă rază de soare?

Omul ce culege raze de soare (gânditor): Sufletul meu?

Vânzătorul de iluzii: Da, sufletul tău!

Omul ce culege raze de soare: Și dacă greșesc iar raza de soare?

Vânzătorul de iluzii: Te-ai hotărât?

Omul ce culege raze de soare: Sufletul meu pe o iluzie?

Vânzătorul de iluzii: Aștept!

Omul ce culege raze de soare: Pleacă! Lasă-mă!

Vânzătorul de iluzii (plecând): Iluzii, iluzii de vânzare!

Scena V

Omul ce culege raze de soare (pe jos): Ce liniște este! Au plecat toți. S-a risipit iluzia. Nu mai e nimeni, nici ispitorul acela, nici sfinții, nici dreptii, nici proorocii, nici îngerul, nimeni.

(Un bătrân își face apariția.)

Bătrânul: Ești tu. (Se apropie de omul ce culege raze de soare, îl ia de mână și-l ridică.)

Omul ce culege raze de soare: Eu?

Bătrânul: Da, tu!

Omul ce culege raze de soare (amețit, făcând câțiva pași): Doream să culeg raze de soare.

Bătrânul: Și ai cules?

Omul ce culege raze de soare: Am cules doar iluzii.

Bătrânul: Poate nu ai căutat unde trebuie.

Omul ce culege raze de soare: La fel îmi spuneau și ei, că nu caut unde trebuie.

Bătrânul: Ei?

Omul ce culege raze de soare: Da, ei, ei care mi-au întins o rază de soare în iluzia mea.

Bătrânul: Și i-ai ascultat?

Omul ce culege raze de soare (abătut): Pe cine?

Bătrânul: Pe ei.

Omul ce culege raze de soare: Da.

Bătrânul: Și ce ai descoperit?

Omul ce culege raze de soare: Că razele de soare sunt ...

Bătrânul: Sunt?

Omul ce culege raze de soare: Pretutindeni.

Bătrânul: Atât ai înțeles?

Omul ce culege raze de soare: Am înțeles ...

Bătrânul: Ce?

Omul ce culege raze de soare: Că razele, razele acelea de soare pe care le caut eu sunt doar la mine în suflet. Adevăratele raze de soare sunt doar în mine. De acolo pot să le culeg.

Bătrânul: Pe Dumnezeu îl poți descoperi doar în tine. El este raza ta călăuzitoare. Acum ești cu adevărat liber(ă). (O (îl) binecuvântează atingându-i capul, pe urmă pleacă.)

Omul ce culege raze de soare (căzând): În mine e raza de soare ce am crezut-o apusă. (Moare.)

(Trei îngeri se apropie de locul în care a adormit întru veșnicie omul ce culege raze de soare și se așază pe câte o piatră.)

Îngerul 2 (deschide Sfânta Scriptură și citește): „Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni! [...] Ceea ce este strâmb nu se poate îndrepta și ceea ce lipsește nu se poate număra. / Și mi-am silit inima ca să pătrund înțelepciunea și știința, nebunia și prostia, dar am înțeles că și aceasta este vânăre de vânt, / Că unde este multă înțelepciune este și multă amărăciune, și cel ce își înmulțește știința își sporește suferința. [...] Oare, ce-i rămâne omului din toată munca lui și din grija inimii lui cu care s-a trudit sub soare? / Toate zilele lui nu sunt decât suferință și îndeletnicirea lui nu-i decât necaz; nici chiar noaptea n-are odihnă inima lui. Și aceasta

este deșertăciune! [...] Omului care este bun înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu îi dă înțelepciune, știință și bucurie, iar păcătosului îi dă sarcina să adune și să strângă pentru a da celui ce este bun în fața lui Dumnezeu. Și aceasta este deșertăciune și vânare de vânt! [...] Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. [...] Vreme este să te naști și vreme să mori; vreme este să sădești și vreme să smulgi ceea ce ai sădit. [...] Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase și la timpul lor; El a pus în inima lor și veșnicia, dar fără ca omul să poată înțelege lucrarea pe care o face Dumnezeu, de la început până la sfârșit.“ (Închide Sfânta Scriptură.)

Îngerul 3 (Se ridică, se apropie și îl atinge pe omul ce culegea raze de soare.) Acum omul ce își dorea să culegă raze de soare e liber și fericit. Și-a găsit adevărata rază de soare. A descoperit lumina din sufletul lui. Omul în această viață aleargă, pe urmă adună și din nou aleargă, nu se oprește o clipă, ca și cum ar dori să cucerească întreaga lume. Când cade, începe să plângă, e revoltat, nu înțelege cum de a ajuns jos. Încearcă să se ridice, luptă, se agață de toate firele verzi ce i se ivesc în calea lui, însă uită să coboare în sufletul lui și să-l descopere pe Dumnezeu, uită că zilele lui pe pământ sunt deșertăciune și că adevărata viață începe dincolo de această lume mărginită, o viață unde sufletul stă mărturie a ceea ce ai fost.

Îngerul 1 (Se ridică, se apropie și îl atinge și el pe omul ce culegea raze de soare.) E timpul să călătorești pe raza de soare ce ai ales-o în viața petrecută pe acest pământ.

Îngerul 2 (Se ridică, se apropie și îl atinge și el pe omul ce culegea raze de soare.): Să mergem.

(Îl iau cu ei pe omul ce culegea raze de soare.)

Cortina cade.

Despre autorul volumului

Prenume: Ana-Cristina
Nume: POPESCU (fostă Mîțu)
Data nașterii: 24.07.1976, Caransebeș
Din Oțelu Roșu, Caraș Severin
Contact: Elzumina@yahoo.com
[Http://blogul.elzumina.ro/](http://blogul.elzumina.ro/)
www.elzumina.ro,
<http://www.inbataiapenitei.elzumina.ro/>
<https://anacristinapopescu.wordpress.com/>

m/

<http://anacristinapopescu.freewb.ro/>
<https://issuu.com/elzumina>

Contact:
0766293724

Domiciliu: Caransebeș - Caraș Severin

Domeniul ocupațional / Experiență profesională:

- Profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română, la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin;
- Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999,
- Master Managementul educațional, 2007,
- Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ:

- Fondator al revistei „În bătaia penitei“, Caransebeș, alături de Adrian Popescu, Ion Turnea și Simona Petronela Mîțu.

● Volume publicate:

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.

2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).

3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).

4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).

5. Culegerea de creație literară „Colaj“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.

6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.

7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).

8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).

9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.

10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).

11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mîțu.

12. Sinusoide, Editura Hoffman, Caracal, 2016. (teatru).

13. În bătaia peniței, Editura OPANIS, Galați, 2016. (antologie).

14. Cristal, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (proză scurtă, eseu și critică literară).

15. Reuniune, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (genul literar - teatru)

16. Conflicte, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. genul literar - roman (proză - epic).

17. Slove modelate „În bătaia peniței“, Editura InfoRapArt, Galați, 2017, genul literar - antologie.

Volume în curs de apariție editorială:

18. Babilonie – teatru, Editura InfoRapArt, Galați, 2018.

Volume în lucru:

19. Din dragoste pentru glia strămoșească / Oțelu Roșu – Monografie.

20. Chipul din ceață – proză (roman)

21. Impresii (publicistică, proză scurtă, eseu și critică literară)

● **Publicații în culegeri comune:**

- Antologia *LIMBA NOASTRA CEA ROMÂNĂ*, STARPRESS, 2014.

- Antologia literar-artistică „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2014.

- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Roșu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Pe șevalete ruginiul toamnei, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- ANTOLOGIA IARNA SCRIITORILOR ROMÂNI, STARPRESS și ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2014.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2015

- .Antologie, Toamna se culeg prozele, Editura Inspierscu, 2015.

- Antologia, Labirinturi autumnale, Însemne Culturale, 2015.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2014, Nr. 5.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2015, Nr. 6, coordonator al Anuarului N r. 6.

● Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea, *Albinăritul între pasiune și afacere*, Editura Dalami, Caransebeș, 2011.

● Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: *Cuvinte pentru suflet*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: *Dor de rădăcini*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 și Monografia

localității Peștere, județul Caraș Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● **Publicații în periodice:**

● Publicații în revistele: Literatura de azi, Agora Literară, Vatra Veche, Constelații Diamantine, Confluente Literare, Boema, În bătaia peniței, Taifas literar, Coloana Infinitului, Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului, Ecou de timp, Oțelu Roșu, Slova creștină, Glas comun, Slova copiilor - Maramureș, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile unde sunt și în colectivul redacțional - colaborator, în culegerile: Preocupări actuale în științele educației, Tradiție, actualitate și perspective în cercetarea pedagogică, Demersuri creative de predare-învățare, Educația și preocupările pedagogiei contemporane, site-ul și antologia ECREATOR, membru în colectivul redacțional ECREATOR, pe site-ul și blogul personal, Însemne Culturale, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.

● **Premii:**

- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul.

- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.

- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014.

- Premiul I - Dosoftei, 2015 cu vol. Oameni și frunze,

- Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre.

- Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE.

- Mențiune - Secțiunea Eseu, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII.

- Premiul Special – volumul de poezie Umbre, Vișeul de Sus – concursul Armonii de primăvară, 2016.

- Premiul pentru „Cartea de teatru” a Ligii Scriitorilor pentru anul editorial 2016.

● **Lansări de carte:**

● Lansare de carte, Culegerea de creație literară Colaj, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara și prezentarea volumelor Rătăcirii, Paradigme și Destin fără aripi în cadrul aceleași întâlniri.

● Lansare de carte: Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Lansare de carte, Oameni și frunze, Umbre în cadrul Întâlnirii Literare a LS, Timișoara, octombrie 2015.

● Lansare de carte „În colivie“, mai 2016, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Diplomă de excelență din partea ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, 2015 și 2016.

● Lansare de carte „Sinusoide“ și „În bătaia peniței“, martie 2017, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Diplomă de excelență din partea Ligii Scriitorilor Filiala Timișoara Banat pentru participarea la proiectul european „Tastes of Danube – Gusturile Dunării“ prin coordonarea ziarului Caraș Severinul în șapte zile.narea unei antologii naționale

„Gustul pâinii“.

Membru în Asociații Culturale:

● MEMBRU ÎN UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI ÎNCEPÂND CU 2018.

● MEMBRU ÎN LIGA SCRITORILOR FILIALA TIMIȘOARA BANAT conform deciziei Nr. 572 / 04.2014.

● MEMBRU ÎN ASOCIAȚIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI începând cu 2015.

● **Despre operele mele literare mele au scris:**

1. Marciana Corici - despre volumul „Îndrăgostiți de poezie“, în revista Reflex 4-6/2009.

2. Adrian Popescu - despre volumul „Colaj“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014.

3. Antuza Valentina Dârlea despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, antologia Micuții scriitori din Banatul Montan în Confluente literare, Ediția nr. 1643 din 01.07.2015, Anuarul LSFTBD Nr. 6 / 2015, site-ul ecreator 02.07.2015.

4. Mariana Strungă „Destin fără aripi“, în cadrul Întâlnirii Literare a Asociației Constantin Brâncuși din 30 mai 2015 lansare de carte.

5. Doina Drăgan, cronică la volumul „Oameni și frunze“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, 22 octombrie - 2015, în Anuarul LSFTBD Nr. 6 - 2015, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

6. Adrian Crânganu, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile și Anuarul LSFTBD Nr. 6.

7. Bianca Meteș, cronică la volumul Gustul pâinii, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, Nr. 365, 4-10.

8. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Vatra Veche, Anul VI, Nr. 8 (68) august 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

9. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, septembrie 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

10. Cronica faptului mărunț, Oameni și frunze, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, decembrie 2015.

11. Ioan Romeo Rosiiianu, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

12. Ana Zlibuț, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

13. Ion Turnea, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan în Anuarul LSFTBD Nr. 6 2015; despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“ în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014, despre volumul „În colivie“ – mai 2016.

14. Despre volumul „În colivie“, 2016: Cezarina Adamescu (rev. În bătaia peniței), Ștefan Doru Dăncuș (ziarul Caraș Severinul în șapte zile), Mariana Strungă și Antuza Valentina Dârlea (Cenaclul Asociație Constantin Brâncuși).

15. Despre volumul „Sinusoide“, 2016, Ion Turnea în ziarul Caraș Severinul în șapte zile,), Mariana Strungă și Antuza Valentina Dârlea (Cenaclul Asociație Constantin Brâncuși).

16. Despre volumul „În bătaia peniței“, 2016, Mădălina Doman în ziarul Caraș Severinul în șapte zile.

17. Despre volumul „Reuniune“, Radu Botiș în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, ziarul „Observatorul“, revistele „Cuvânt și iubire“, „Taifasul“, „În bătaia peniței“, „Logos și Agape“, „Glas comun“.

18. Despre volumul „Cristal“, Gelu Dragoș în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, revistele „Confluente literare“, „Armonii culturale“, „În bătaia peniței“.

19. Despre volumul „Conflicte“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, revista „În bătaia peniței“, Bianca Meteș.

Aptitudini și Competențe tehnice: Programare soft operare Word 2003, 2007, Corel 12, Power Point, Photoshop, Operare pe un site - web.

Cuprins:

Cămașa de urzici și lebăda albă	pag. 3
Greierul și furnica ...	pag. 55
Când băutura conduce, casa și bunul simț distruge	pag. 70
Lipitorile	pag. 77
Omul ce culege raze de soare	pag. 89
Despre autorul volumului	pag. 103

De același autor, Ana-Cristina Popescu:

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.

2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).

3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).

4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).

5. Culegerea de creație literară „Colaj“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.

6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.

7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).

8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).

9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.

10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).

11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mîțu.

12. Sinusoide, Editura Hoffman, Caracal, 2016. (teatru).

13. În bătaia peniței, Editura OPANIS, Galați, 2016. (antologie).

14. Cristal, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (proză scurtă, eseu și critică literară).

15. Reuniune, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (genul literar – teatru)

16. Conflicte, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. genul literar - roman (proză - epic).

17. Slove modelate „În bătaia peniței“, Editura InfoRapArt, Galați, 2017, genul literar - antologie.

Volume în curs de apariție editorială:

18. Babilonie – teatru, Editura InfoRapArt, Galați, 2018.

Volume în lucru:

19. Din dragoste pentru glia strămoșească / Oțelu Roșu – Monografie.

20. Chipul din ceață – proză (roman)

21. Impresii (publicistică, proză scurtă, eseu și critică literară)

ISBN 978-606-8725-98-7

www.tipografieopanis.ro